

பாஷாண லிங்கம்

1

'பாஷாணம் என்றாலே விஷம் என்றுதான் எல்லோரும் சொல்வார்கள். ஒரு பாஷாணத்தைத் தனியாகப் பயன்படுத்தும்போதுதான் அது விஷமாகிறது. அதை இன்னொரு பாஷாணத்துடன் சேர்த்துப் பயன்படுத்தும்போது அந்த விஷமே வேறுவிதமாக மாறி வினைபுரியத் தொடங்கிவிடுகிறது. அதிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்பது பாஷாணங்கள் ஒன்றுபடும் போது அங்கே ஒன்பது கிரகங்களின் சக்தியே வந்துவிடுவதாக சித்தபுருஷர்கள் கண்டறிந்தார்கள். அதனால்தான் அவர்களின் வழிபாட்டில் பாஷாண லிங்கங்களுக்கு ஒரு தனி இடம் இருந்தது!

அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் பவித்ரா! அவளாகத் தூங்கவில்லை... ஆனந்தன் போட்டிருந்த ஒரு ஊசி அவளைத் தூங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவளுக்கும் இப்போது தேவை நல்ல ஓய்வு!

ஒரு பூங்கொத்து போல படுக்கைமேல் தூக்கத்தில் இருந்த அவளையே வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தான் ஆனந்தன். சற்றுத் தள்ளி ருத்துக்கால் இட்டு அமர்ந்திருக்கும் நிலையில் அவன் மனைவி மகாலட்சுமி. அவன் கிட்டத்தட்ட உறைந்து போய் ஒரு கிற்பம் போலவே காட்சி தந்தான். திசுப்தமான அந்த குழலில் தலைக்கு மேலே சுழன்று கொண்டிருந்தது மின் விளிர். 'சர்க்... சர்க்...' என்று அதலிடம் மட்டும் சன்னமாய் ஒரு சப்தம்! இந்த உலகத்தில் ஒய்வறியாத ஒரே ஜென்மம் உயிரோடு இருக்கும் வரையில் மனித இதயம். அந்த அடுத்து கற்றிச் சற்றி வரும் கடிதார முட்கள்தான். அந்த முட்களும் கூட மணிநின்றிரவு இரண்டு என்று காட்டிக் கொண்டிருந்தன. அது நள்ளிரவு என்பதற்கு சாட்சியாக தெரு தாய் ஒன்றும் அவ்வப்போது குரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மொத்தத்தில் ஆனந்தன் வசித்து வரும் விசுவநாதபுரம் என்ற அந்தப் பகுதியே ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்க - அவனுக்கோ அவன் மனைவிக்கோ மட்டும் உறக்கமில்லை. மின்விசிறிக் காற்றில் சற்றுத் தள்ளி டேபிள்மேல் கிடந்த பவித்ராவின் மெடிக்கல் ரிப்போர்ட் தாள்களும் பறந்து கொண்டிருந்தன. ஆனந்தனுக்கு அவைகளைப் பார்க்கவே பிடிக்கவில்லை. தாள்களா அவை. பவித்ராவின் நாட்கள் அவை. ஒரு பெரிய மஞ்சள் கவருக்குள் கறுப்பான எக்ஸ்ரே ஃபிலிம், சின்னக் கவருக்குள் ஈ.சி.ஐ. ரிப்போர்ட், இன்னொரு கவருக்குள் ஸ்கேன் என்னும் ஊடுருவிக் கருவியின் ரிப்போர்ட்டுகள், அவை எல்லாமாய் சேர்ந்து கிட்டத்தட்ட எட்டாயிரம் ரூபாயை விழுங்கி முடிந்திருந்தன. அந்த எட்டாயிரத்துக்குப் பின்னாலே மகாலட்சுமியின் இரண்டு பவுன் சங்கிலி இருக்கிறது. அதை அடகு வைத்துத்தான் அவைகளையே ஆனந்தன் அடைந்திருந்தான். பெயரில்தான் அவனிடம் இப்போது

ஆனந்தம் இருக்கிறது. மனம் முழுக்க கும்மிகுட்டு, அந்த இருட்டை வெளிச்சமாக்கிக் கொள்ளத்தான் வழியே தெரியவில்லை. யோசித்து யோசித்து களைத்துப் போய் விட்டான்.

சான் ஏறினால் முழும் சறுக்குமே... அப்படி ஒரு மிடியல் கிளாலரில் பிறந்துவிட்டவன். ஒரு தொழிற் சாலையில் ஃபிட்டர் வேலை பார்க்கிறான். பதினைந்து வருஷ சர்வீஸ்-க்கு பத்தாயிரம் ரூபாய் பக்கமாய் சம்பளம் வருகிறது.

வாடகை வீட்டுக்கும், டீவீலருக்கும், செல்போனுக்கும், எலெக்ட்ரிக் பில்லுக்கும் போக பசியில்லாதபடி கணவன் - மனைவி சாப்பிட முடிகிறது. ஆனால், ஒரு நூறு ரூபாயை மிச்சம் பிடித்து சேமிக்க முடியவில்லை. மிகுந்த பிரயாசையோடு தபாலாபீஸில் போடப்பட்ட ஐந்தாறு ரூபாய் ஆர்.டி. ஒன்று கட்டப்பட முடியாமல் நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை முறைக்கு நடுவில் ஒரே ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்து அதற்கும் டாக்டர்களாலேயே கண்டுபிடிக்க முடியாத ரத்தவாந்தி எடுக்கும் ஒரு வியாதி வந்தால் யாரால்தான் நிம்மதியாக இருக்க முடியும்? பவித்ராவுக்கு 12 வயதாகிறது. எப்போது வேண்டுமானாலும் அவள் பருவத்துக்கு வரலாம். ஆனால், பருவத்தை வியாதி முந்திக் கொண்டு விட்டது. அந்த வியாதிக்குப் பெயரும் தெரிய வில்லை. அதுதான் விநோதம்! "கோடியில் ஒருத்தருக்கு இப்படி வரும் மிஸ்டர் ஆனந்தன். எனக்குத் தெரிஞ்சு இதுக்கு மருந்து அலோபதிக் இல்லை. வேற எதுவு இருக்குன்னும் தெரியல. இதுக்கு ஒரு மருந்து இருக்க முடியாதுங்கறதுதான் என் கருத்து. உங்க பெண்ணை இனி

அலங்காரம் பார்த்துக்குங்க. ஸ்கூலுக்கு அனுப்பறது கொஞ்சம்கூட நல்லதில்ல. ஏன்னா அங்க பசங்கூட ஓடியாடி விளையாடினா உடனே ரத்தவாந்தி வந்துடும். கூடவே மயக்கமும் வந்துடும். அதோட எழுந்திருக்க முடியாதபடி கோமா ஸ்டேஜ் வரவும் வாய்ப்பு நிறைய இருக்கு..." - என்று டாக்டர் என்கிற ஒருவர் அழுத்தமாக சொன்னதன் விளைவு, பவித்ரா பள்ளிக்குச் சென்றே பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. வீட்டிலும் பொம்மை போல அவளை வைத்திருக்க வேண்டிய கட்டாயம். சில சமயங்களில் அப்பா அம்மாவின் அந்த கண்காணிப்பை மீறிக் கொண்டு தெருவில் விளையாடப் போய் அங்கேயே மயங்கி விழுந்து...

அந்த நள்ளிரவில் மணி மூன்றை தெருங்கவும் கடிதாரமும் பெண்டுலச் சந்தம் போட்டது.

டான்... டான்... டான்...!

மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தான் ஆனந்தன். மகா லட்சுமியும் பார்த்தாள். அப்படியே இருவர் பார்வையும் பவித்ராமேலையும் சென்றது. நல்லதலைவாழை இலையை அணவியின் வாட்டி எடுத்து பிளந்தளையில் அடித்து அதை இழை இழையாகக் கிழித்துப் போட்டால் எப்படி இருக்கும்...? அப்படி இருந்தான் குழந்தை! இந்தனைக்கும் அவன் பிறந்த போது அப்படி ஒரு பேரழகாக இருந்தான். பிள்கழுத்துவரை தலைமுடி, பவழத்திட்டு போல தெற்றி, புஷ்டியான - கிள்ளிப் பார்க்கத் தூண்டும் கன்னம்... எடைகூட நான்கு கிலோ இருந்தான். பார்த்தவர்கள் எல்லாம் மாய்ந்து போனார்கள். மகாலட்சுமியின் அம்மாவுக்கும், குழந்தைக்குத் திருஷ்டி கற்றிப் போட்டே ஓய்ந்து போய் விட்டது. ஆனந்தன்கூட தன் வளரையில் ஒரு தேவதையே

வந்து பிறந்திருப்பதாகத்தான் கருதினான். ஆனால், போகப் போக அந்த தேவதையை ஒரு சாத்தான் விழுங்கப் போகிறது என்று அப்போது ஒருவர்கூட நினைக்கவில்லை.

நினைக்க நினைக்கவே நெஞ்சு கணத்துப் போகிறது ஆனந்தனுக்கு... விரக்தியின் உச்சியில் சிரிப்பும் வந்தது! அதுவும் அந்த அந்த ராத்திரியில்! மகாலட்சுமியும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பார்வையே "எதை நினைத்து இந்த சிரிப்பு?" என்று கேட்டது.

"என்ன மகா... என்ன பாக்கறே? 'இந்த நிலையையும் எப்படிச் சிரிக்க முடியது' ன்னுதானே...?"

"....."

"அதுலயும் இந்த ராத்திரிய அநேகமா இந்த உலகத்துலயே சிரிச்ச ஒரே ஆள் நானாதான் இருப்பேன்."

"....."

"வருத்தப்பட்டு வருத்தப்பட்டே நம்ம இரண்டு பேருக்கும் மரத்துப் போச்சு. அதிர்ச்சி, பேரதிர்ச்சி, அதுக்கும் மேல ஒரு அதிர்ச்சின்னு சந்திச்ச சந்திச்சே ஓய்ஞ்சு போய்டோம். இப்படிப்பட்ட எனக்குப் பேர் ஆனந்தன். உனக்குப் பேர் மகாலட்சுமி... தாகிடக்குதே பார்தாம பெத்த பொக்கிஷம்... இதுக்கு பேர் பவித்ரா! வேடிக்கையா இல்லை?"

- அவன் எதை நினைத்து சிரித்தான் என்று கோடு காட்டியது அவனோக்கும் சிரிப்பை வரவழைத்தது. குத்துக் காலையி லிங்கிக் கொண்டு படுக்கையில் இருந்து எழுந்தவன் "சரி... நேரம் நெருங்கிடிச்சு, அத நான் எடுத்துக் கிட்டு வந்துட்டோமா?" என்று கேட்டான். அவனும்

அவனை ஒரு கலக்கமான பார்வை பார்த்தான். பின் காற்றுக் குரலில் கேட்டான்.

"கலந்தே வெச்சட்டியா?"

"ஆமாம்..."

"....."

"என்ன யோசனை? இதுக்கு மேலே தாக்குப் பிடிக்க நம்மகிட்ட என்ன இருக்கு?"

"இல்ல... அது வந்து..."

"இப்படி இழுத்து இழுத்துத்தான் இப்ப மூணு லட்ச ரூபா கடன் வ திக்கறோம். காலலை வீட்டு வாடகையை மூணு மாச பாக்கியோட எண்ணி வைக்காட்டி வீட்டுக்காரர் சாமாஞ்செட்டைத் தூக்கி வீசிபட்டறா சொல்லிட்டு வேற போயிருக்கார்."

"அதான்... அதான் மகா மனசை முள்ளாக்குத்து. நாம முடிவெடுத்த மாநிரியே செத்துப் போவோம். பாழாப் போன இந்த வாழ்க்கை நமக்கு வேண்டவே வேண்டாம். ஆண்கடன்காரனாவா சாகறது?"

"என்ன பேசறீங்க நீங்க...? கடனை அடைக்க பணத்துக்கு எங்க போவீங்க? எங்கேயாவது திருடுவோம்னா திருடனா மட்டும் சாகலாமா?"

"தீ சொல்றதும் வாஸ்தவம்தான் மகா... கடன்காரனுக்கும் திருடனுக்கும் என்ன பெரிய வித்தியாசம் இருக்க முடியும்?"

"புரியுதல்ல... பேசாம இருங்க. நான் போய் அதை எடுத்துக்கிட்டு வரேன். சாப்பட்டுப் போய்ச் சேருவோம்."

- மகாலட்சுமி ஒரு தீர்மானத்துடன் விலகியவள் திரும்பி வந்த போது அவள் கையில் ஒரு கின்னம். அதில் விஷம் கலந்த பஞ்சாமிர்தம்!

ஆளுக்கு ஒரு வாய் சாப்பிட்டாலும் போதும் - அதன் பின் ஐந்து நிமிடம்கூட இதயத்தால் இயங்க முடியாது.

ஆனந்தன் அதை உற்றுப் பார்த்தான்.

திரும்பவும் சிரித்தான்.

"என்னங்க... பஞ்சாமிர்தம் எப்படி வந்துச்சுன்னு பாக்கறீங்களா?"

"இல்ல... நம்ம கெட்ட நேரம் இந்த அமிர்த்ததைக் கூட விஷமாக்கிடுச்சு பார்த்தியா. அதை நினைச்சேன்; சிரிச்சேன்."

"இது நம்ம விபுதித் தாத்தா சித்தர்மலைக்குப் போய்ட்டு வந்து பிரசாதமா கொடுத்தது. தொண்ணூறு வயசாகுது. இந்த வயசுலயும் மாசம் தவறாம சித்தர் மலைக்குப் போய்ட்டு வந்துருறா தாத்தா."

"அவராவது ஆரோக்கியமா இருக்காரே. சரி! இதுவ சயனையை நல்லா கலந்துட்டேதானே?"

"உம்... என்ன சந்தேகமா?"

"இல்ல மகா... இதுவ ஒரு பக்கம் சரியா அது கலக்கப் படாம இருந்து அதை நான் சாப்பிட, கலந்த பக்கத்தை தீ சாப்பிட, உணக்கென்ன... நிம்மதியா தீ போய்ட்டுவே. நான்தான் பிழைச்சுக்குவேன். அப்புறமா நான், நீயும் இல்லாம, என் 'பவியும்' இல்லாம உசரோடல்ல சித்ரவதையை அனுபவிப்பேன்...?"

"எப்படிங்க இப்படி எல்லாம் யோசிக்கிறீங்க?"

"நான் எங்க யோசிக்கிறேன். பேப்பர்வதான் தினசரி படிக்கிறேனா? 'காதலன் காதலி தற்கொலை முயற்சி' - காதலி உயிர் பிரிந்தது - காதலன் பிழைத்துக் கொண்டான் - போலீஸார் துருவித்துருவி விசாரணை'-ன்னு..."

"சரி... இந்தாங்க நீங்களை நல்லா கலக்குங்க..."

- மகாவட்கமி அந்த பஞ்சாயித் கிண்ணத்தை அவள் வசம் தந்தாள். அவளும் கலக்கினாள். அப்படியே முகர்ந்து பார்த்தாள். விஷவாடையும் அடிந்தது.

மேய்வ அதைக் கீழே வைத்தாள்.

அவளைத் திரும்ப ஆழமாய் ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அவளும் பார்த்தாள்.

"இதுதான் இந்த ஜென்மத்தில் நாம் பார்த்துக் கொள்ளும் கடைசி பார்வை. இறப்புக்குப் பின் யார் எந்தப் பக்கம் செல்வோமோ நிச்சயமாக இந்த உடம்போ, இந்த வாழ்க்கை முறையோ நமக்கு இனி கிடைப்பாது..."

- இருவருக்குள்ளும் ஒரே மாதிரி எண்ணம் ஓடியது. உற்றுப் பார்த்தபடி இருக்கும் விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் உருள ஆரம்பித்தது. அப்போது பக்கத்தல் பவித்ரா புரண்டு படுத்து சினுங்கினாள். அதனால் இருவர் கவனமும் அவள் பக்கம் திரும்பியது.

"மகா..."

"என்னங்க...?"

"பவிக்கு..."

"இதை முதல்வ அவளுக்குத்தாங்க கொடுக்கணும்."

"ஐயோ மகா..." - அவனால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. நெஞ்சம் பதற அது நள்ளிரவு என்பதையும் மறந்து சுதறத் தொடங்கினாள்.

"ஏங்க... ஏங்க...?"

"நம்ம கையால நம்ம பிள்ளைக்கு விஷமா?"

"இப்படியே எத்தனை தடவைங்க நாம் நம்மை ஏமாத்திக்கறது. அவளை நம்ம பாசம்தாங்க கொல்லாம கொன்னுக்கிட்டிருக்கு. வைத்தியம் பார்க்கவும் வழியில்லை; வாழ வைக்கவும் முடியலை. பாழாப்போன மிடியில் கிளாஸுல பாடாலுல படிறோம்..."

"இல்ல. இல்ல மகா... என்னால முடியாது... என்னால முடியாது..."

"நீங்க தராதீங்க... நான் தரேன்..."

"ஐயோ... நீ... நீ..."

"பதறாதீங்க. நான் துணிஞ்சிட்டேன். அதான் கொத்தா சாகப்போறேமே. இனிபும் என்னதயக்கம்."

"முடியலியே... ஐயோ... ஐயோ... ஒன் மகா! நம்ம மதத்துல எவ்வளவு சாமிங்க. காளி, சூலி, வட்சமி. முருகன்னு... இதுல ஒன்னுக்குக் கூடவா கருணை இல்லாமப் போயிடிச்சு?"

"சாமிங்கனா? எல்லாம் படந்துலதாங்க இருக்கு. நிஜத்துல அப்படி எல்லாம் ஒன்னு இருந்தா இந்த துடிப்புக்கு அதுங்க எப்போபதில் சொல்லி யிருக்குமே..."

"ஐயோ மகா... ஏகாதசி, சஷ்டி, பிரதோஷன்னு எவ்வளவு விரதம் இருந்தே? எவ்வளவு பூஜைங்க செய்திருப்பே..."

"விடுங்க... அதை எல்லாம் ஞாபகப்படுத்தாதீங்க. சாமிங்கன கல்லுல வெச்சதுக்கு நமக்குத்தான் காரணம் தெரியல. நாம் தப்பா புரிஞ்சுக்கிட்டோம். அது வெறும்

கல்லு மண்ணுதான்னு கண்ணுக்கெதுக்க தெரிஞ்சும் நாம தப்பித்தப்பா அதை நம்பிட்டோம்."

- மகாலட்சுமி பேசிய ஜோரில் எழுந்து சென்றவன் சமையல்கட்டில் உள்ள ஒரு சிறிய வெல்லியில் அவன் வணங்கி வந்த அவ்வளவு சாமி படங்களையும் எடுத்து வந்தான். அதில் ஒரு சின்ன சிவலிங்கமும் இருந்தது. யாரோ காசிக்குப் போன போது வாங்கி வந்து தந்தது. அதற்கு, அவன் கையால் பல ஆயிரம் தடவை பாலபிஷேகம் செய்திருப்பான்.

அவ்வளவையும் போட்டு உடைத்தான்.

சரியாக உடையாததைத் திரும்பவும் போட்டு உடைத்தான். கண்ணாடிச் சில்லு பட்டு கையில் இருந்து ரத்தம் பீறிட்டது.

அவன் 'ஐயோ... ரத்தம்!' என்றான். அதில் சில சொட்டுக்கள் அந்த பஞ்சாமிர்த கிண்ணத்திலும் பட்டன. உடனே அதைத் தள்ளி வைத்து அவன் கைக்குக் கட்டுப் போடப் பார்த்தான். "விடுங்க... அதான் போய்ச் சேர்றோ முல்ல. குறைந்தபட்சம் ஆத்திரமாவது தீரட்டும். சாமிங்களாம் சாமிங்க. நாசமாப் போன சாமிங்க. கோவில்லகூட இந்த சாமிங்களுக்குப் பணக்காரங்களைத் தான் பிடிக்கும். காசிக்குறவனுக்குப் பக்கத்துல வெச்சுத் தரிசனம். நமக்கோ தட்டுல காக போட்டாத்தான் ஐயர் விபூதி, குங்குமமே தர்றார். சாமியாம் சாமி...! நாசமாப் போன சாமி... இந்த உலகத்துல அநாநாறு கோடிக்கு மேல ஒரு மனுஷங்க இருக்காங்களாம். அது போக நினைசரி உலகம் முழுக்க லட்சத்துக்கும் மேல குழந்தைங்க பிறக்குதாம். அவ்வளவு பேரையும் விட்டுட்டு என் செல்லத்தைக் கேக்குதே அந்த சாமி. அழகா கொடுத்துட்டு ஆட்டி

வைக்குதே...? இதே தெருவுல ஒருத்தன் பிராத்திக்கடை வெச்ச ஊரையே அழிக்கக்கிட்டிருக்கான். அவன் மக குந்தாணியா இருந்துகிட்டு நகையா போட்டுக்கிட்டு மினுக்கறா. அதெல்லாம் இதுக்கு கண்ணுக்குத் தெரியலியே. நாசமாப் போன சாமி."

- என்று ஒரு கோரப் புலம்பலில் போய் தின்றான். புயலில் சிக்கிய வாழை மரம் புயலடித்து முடிந்த பிறகு சாய்ந்து விழுந்து கிடக்குமே, அப்படி இருந்து அவன் தோற்றம்.

திரும்பவும் அவர்களுக்கு நடுவில் ஒரு அமைதி!

கடிகாரத்தில் மணி நான்காகி விட்டிருந்தது.

டான்... டான்... டான்... டான்...!

சரியான அந்த நேரத்தில் தெருவில் ஒரு குடு குடுப்பைக்காரனும் இறங்கியிருந்தான். அவனது குடு குடுப்பை சப்தமும் துல்லியமாகக் கேட்கத் தொடங்கியது. அவர்கள் இருவர் எதிலும் சயனடை கலந்த அந்த பஞ்சாமிர்தம். அதில் மகாலட்சுமியின் ரத்தத் துளிகளும் சேர்ந்திருந்தன!

2

சதுரகிரி என்னும் மலைத் தலத்துக்கு சித்தர் மலை என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. இந்த மலைத் தலம் மிக வித்தியாசமானது. பொதுவில் மலைகள் என்றாலே அவை வித்தியாசமானவைதான். தரைக்கும் மலைக்கும் நுட்பமான வேற்றுமைகள் நிறையவே உண்டு. குறிப்பாக சூரிய சந்திர கதிர்களும், விண்ணில் இருந்து வந்து சேரும் மற்ற

கிரகங்களின் கதிர்வீச்சுக்களும் தரைப் பரப்பைத் தொட்டுப் பரவும் விதம் வேறு. அதுவே மலைப் பரப்பில் விழுந்து பரவும் விதம் வேறானது. மலை என்பது உயர்ந்து எழுந்து விண்ணில் பரவி நிற்பது. எனவே ஒரு சூரியக் கதிர் தரையைத் தொட்டு முடியும் தூரத்துக்கும் மலையைத் தொட்டு முடியும் தூரத்துக்கும் அதன் உயரம் காரணமாக வேற்றுமை ஏற்படுகிறது. இதனாலேயே தரைப்பரப்பு உஷ்ணத்துக்கும் மலைப்பரப்பு உஷ்ணத்துக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. பளிச்சென்று உணர முடிந்த வித்தியாசம் இது. உணர முடியாத வித்தியாசங்கள் மிகவே உள்ளன! அவைகளே கதிர்வீச்சுகள். அவைகளால்தான் ஒரு மனிதனின் மனமும் அதன் போக்கும் தீர்மானமாகிறது. தரைப் பரப்பில் அதன் பலத்தில் மனிதன் திரிகிறான். ஆனால், மலைத் தலங்களில் ஒரு மனிதன் அவைகளைப் புரிந்து கொண்டு முயன்றால் அவனுக்குக் கீழ் அது அடங்கி வருகும்!

குடுகுடுப்பைக்காரன் வரும் சப்தம் கேட்கவும் ஆனந்தனை ஒரு பரப்பைப் தொற்றிக் கொண்டது.

"மகா... குடுகுடுப்பைக்காரன் வந்துட்டான். இப்ப என்ன பண்ணப் போறே?" என்று கேட்டான்.

"என்ன பண்ணப் போறேனா...? அவன்பாட்டும் தெருவுல போறான். அவனுக்கும் நமக்கும் என்னங்க சம்பந்தம்?"

"இல்ல நான் என்ன சொல்ல வந்தேன்னா..."

"போதும்... எதையாவது சொல்லி இந்தத் தடவையும் நாம எடுத்த முடிவைத் தள்ளாதிங்க. உங்களுக்கு சாகுதனுக்கு

பயமா இருந்தா நீங்க வேணா இந்த விஷத்தை சாப்பிடாதிங்க. ஆனா, என்னையும் என் மகளையும் விட்டுடுங்க. போதும் இந்த வாழ்க்கை."

- மகாலட்சுமி சற்று ஆவசமானாள். தூக்கத்தில் இருந்த பவித்ராவைத் தொட்டுத் தூக்கி மடியில் போட்டுக் கொண்டாள். முகத்தை மூடியிருந்த மகளின் கூந்தலை விலக்கி விட்டாள். முழு மதி போல பவித்ரா முகத்தில் ஒரு பிரகாசம். கூடவே ரத்தம். சத்துப்போன ஒரு வாட்டம்!

"கண்ணு... கண்ணு..." - எழுப்பினாள். பவித்ராவும் அரைக் கண்களைத் திறந்தான்.

"ராஜாத்தி... அம்மா கூப்பிடறேன் பார்... எழுந்திடு."

"அம்ம்ம்ம்...மா!"

- பவித்ராவிடம் ஒரு தினுசான முனகல். நிமிஷம்...

"அம்மா இப்ப உனக்கு மருந்து தரப் போறேன். சாப்பிட்டுத் தாங்கிடு..."

"மருந்த...தா?"

"ஆமாம் கண்ணு... இதுதான் கடைசி மருந்து. இனி அம்மா உனக்கு மருந்தே தரமாட்டேன்."

"வேண்டாம்மா... கசக்கும்."

"இது இனிக்கும்ப்பா... எழுந்திருடா கண்ணு..."

- மகாலட்சுமி செயல் வேகம் சற்றும் தளராமல் இருந்தது. ஆனந்தனால் அதைத் தான முடியவில்லை. அண்ணாந்து கடிக்காரத்தைப் பார்த்தான். மணி 4.10. மகாலட்சுமி வேகத்தைப் பார்க்கும்போது 4.30-க்கு அந்த வீட்டில் மூன்று பிணங்கள் கிடக்கப் போவது உறுதி என்று அவன் மனமும் உறுதியாக நம்ப ஆரம்பித்து விட்டது.

மகா மனமளவென்று செயல்படத் தொடங்கினான்.

பஞ்சாமிர்த கிண்ணத்தில் கையை விட்டு நன்றாகக் கையாலேயே பிசைத்தான். பின் அதில் ஒரு மிடி எடுத்து முதலில் தன் வாயில் போட்டுக் கொண்டான். அடுத்து ஆனந்தனின் வாய் முன்னால் அவள் கை நீண்டு தின்றது. அவளும் திறக்க மாட்டாதபடி உதடுகளைத் திறந்தான். அந்த விஷப் பஞ்சாமிர்தம் அவன் வாயிலும் நிரம்பியது. ஒருவித இனிப்பான கசப்பாக இருந்தது. மூன்றாவது கை அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த பவித்ரா நோக்கி தீண்டது. குழந்தையின் வாயை வலியத் திறந்து ஊட்டி விட்டான். 'வேண்டாம்மா...' என்று முணங்கியபடியே குழந்தையும் அதை விழுங்கி முடித்தான். பஞ்சாமிர்தம் மிச்சம் இருந்தது. அதை எதற்கு மீதம் வைக்க வேண்டும் என்று வழித்த மகா, அதைத் தானே உட்கொண்டான். பின் கையை உதறிக் கொண்டதன் அருமைக்கணவனை ஒரு பார்வை பார்த்தான்.

"அவ்வளவுதாங்க... எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு. பூமிக்கு வந்த நாம திரும்பப் போறோம். இனி நமக்கு வியாதி, கடன், பாசம், பந்தம் எதுவும் பிரச்சனையில்லை, இருங்க..." நம்ம சாவுக்கு யாரும் காரணமில்லை. அந்த கடவுள்தான் 'ஐ ஒரு வார்த்தை எழுதி வெச்சுட்டு வந்துட்டேன்' என்று அவள் எழுந்தபோது அவள் வீட்டு வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தாள் குடுகுடுப்பைக்காரன்.

"நல்ல காலம் பொறக்குது. நல்ல காலம் பொறக்குது... இந்த வீட்டு மகராசனுக்கு இன்னில இருந்துதான் நல்ல காலம் ஆரம்பமாகுது. மலைமேல தூக்கி வெச்சுக்கப் போகுது... பாடாப்படுத்தின துயரமெல்லாம் இனி ஒடப் போகுது. நம்பிக்கை தரப் போகுது."

- அவன் சொல்லச் சொல்ல ஆனந்தனால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. எழுந்து சென்று அந்த குடுகுடுப்பைக்காரனை ஒரு அறை அறையலாமா என்று கூடத் தோன்றியது.

மகாலட்சுமியும் கடிசும் - எழுதி வைத்துவிட்டு வந்தான். அவள் காதிலும் அவன் குரல் விழுந்திருந்தது. இதழ்க்கடையில் சிரிப்பு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், சாப்பிட்ட பஞ்சாமிர்தம்தான் எதையுமே அவர்களுக்குள் செய்யவில்லை. மாறாக 'மனசு' 'கென்று கண்களைத் திறந்து கொண்டு பவித்ரா அவர்களைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையில் ஒரு தூக்கக் கலக்கமோ சோர்வோ துளிகூட இல்லை.

"கண்..."

"அம்மா..."

"என்னப்பா முழிச்சிகிட்டே... தூக்கம் வரலா?"

"இல்லம்மா... தூக்கம் போயிடிச்சு..." - பவித்ரா தெம்பாகவும் பேசினான். இருவருக்குமே ஆச்சரியமாக இருந்தது. பஞ்சாமிர்தம் சாப்பிட்டு கிட்டத்தட்ட ஐந்து நிமிடங்கள் கடந்து விட்டிருந்தன.

சயனைட் விஷம் இரண்டு நிமிஷத்தில் கணக்குத் தீர்த்து விடும். ஆனால், இங்கே மட்டும் எப்படி...?

"மகா... என்ன மகா இது... நாம இந்நேரம் போய்ச் சேர்ந்திருக்கணும்."

"அதாங்க எனக்கும் புரியல."

"நீ விஷத்தைத்தான் கலந்தியா இல்ல..."

"அ... என்னங்க தீங்க... தீங்க வாங்கிட்டு வந்து வெச்சிருந்த சபையைடை என் கண் எதிரில் இல்ல கலந்தேன்."

"அப்பதம் எப்படி?" - அவன் தொடர்ந்து ஆச்சரிவத்தில் மூழ்கி... பவித்ரா எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு "அப்ப... நாம் இப்ப சென் வினையாடலாமா?" என்று கேட்டாள்.

"என்னது சென்லா...? இந்த காலம் வேளையா?"

"ஓ... இது காலம் நேரமா... நான்குட மத்தியானம்னு தினவச்சேன்."

"சரி, கண்ணு... உன் உடம்பு இப்ப எப்படி இருக்கா?"

"எனக்கு என்ன... நான் தலையாறானே இருக்கேன்?"

"என்னடா சொல்பே... ஸக்... கால தூக்கக்கூட சிரமப்படுகிறீயப்பா..."

"இன்னாவியே... இப்ப உடம்பு ரொம்பவே தலவா இருக்குப்பா..." - அவள் - அவன் எதிரில் எழுந்து நின்று துத்தூக் காண்பித்தான்.

இருவருக்குமே ஆச்சரியம் பிடுங்கித் தின்றது.

அவர்களுக்கும் எதுவும் ஆகவில்லை. மகாஸூட்சுமி அவ்வப்போது இழுத்து இழுத்து மூச்சு விடுவாள். அவளுக்கு அதுகூட இப்போது இல்லை.

"மகா... நீ சயனாண்டு வேற எதைமோ கலந்துட்டேன்று திளைக்கிறேன்."

"இங்கிலீக்... இருக்க அந்த பொட்டலத்தைக்கூட எடுத்துக்கிட்டு வரேன்."

- எழுந்து உள்ல சென்றான் மகாஸூட்சுமி. திரும்பி வந்தவன் கையில் எச்சரிக்கை முத்திரையுடன் கூடிய சயனைட் பொட்டலம் கவர்.

"என்ன மகா இது அதிகாரம்... உனக்கும் எனக்கும் கூட எதுவும் ஆகலை. ஒருவேளை நீ கலத்தது வேறு பஞ்சாமிந்தமா இருக்குமோ?"

"தீங்க ஒண்ணு... இங்க இருக்கறதே ஒரு பஞ்சாமிந்தம் தானே? அதுவும் விழுதித் தாத்தா கொடுக்காட்டி, சக்கரைப் பொங்கல் செஞ்சு அதை கலத்து சாப்பிட்டுவேளாண்டு திளைச்சேன்."

"சயனைடை முகர்ந்து யார்த்தாலே உயிர் போயிடும்கூட சொல்வாங்க. ஆனா, இங்க தமக்கு எதுவும் ஆகலையெ எப்படி?"

"அதான் தெரியலியே..."

- அவன் சொன்ன தெரடி மீண்டும் யாஜ்ஞபரம் குருகுடமினைய்காரான் தூய் செய்தது. அவன் வரையில் இது இரண்டாவது முறையாக.

"தகில காலம் பொறக்குது... தகில காலம் பொறக்குது... கன்னிப் பொண்ணு யாழற இந்த வீட்டுல இனி தொடட்டது துலங்கப் போகுது. வட்டது விலகப் போகுது. அந்த மலைய்க்காமி அருளால ருவிமே விளங்கப் போகுது. சத்தியம் இது சத்தியம்."

- அவனது குரல் இந்த முறை இருவரையுமே சித்திக்க வைத்தது.

"என்னங்க இது அதிகாரம், விழுதித் தாத்தா கொடுத்த பிரசாதம் விஷத்தைமே ஸெயிச்சியுச்சா...?"

"அப்படித்தான் இருக்கணும்."

அவன் சொல்ல, அவர்கள் எதிரில் பவித்ரா அந்தக் காவலையெனையில் ஸ்திம்பிங் கமிற்றை எடுத்து வந்து எம்பி எம்பிக் குதித்து ஆடத் தொடங்கியிருந்தான்.

அவர்கள் முகத்தில் ஒரு புது நம்பிக்கை!

3

மலைகளில் இப்படி மாமமாகப் பல சிறப்புகள் இருப்பதால்தான் சித்தர்கள் தரையில் வாழ்வதை மலையில் வாழ்வதைப் பெரிதும் விரும்பினார்கள். அங்கே அவர்களால் மனதை சிறப்பாகவே அடக்க முடிந்தது. இந்த சிறப்புகளால்தான் மலைகளில் மூலிகைத் தாவரங்களும் தங்கு தடையின்றி விளைந்தன. குறிப்பாக சதுரகிரி மலைத்தலம் இம்மட்டில் தனிச் சிறப்புடன் திகழ் அந்த மலையில் திகழ்ந்திடும் தட்ப வெப்பம்தான் முழுமுதல் காரணம். உலகம் முழுக்க எல்லா நாடுகளிலும் மலைகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் பல மலைகள் பசுமையாகவும் இருக்கின்றன. ஆனால், தட்பவெப்பத்தை பொறுத்தமட்டில் சமச்சீரான அளவு, மற்றும் சூரியின் புவிசாப்பு விசைப்பட்டில் திவையும் விசை ஆயிப்பவை சதுரகிரியில்தான் சிறப்பாக உள்ளன. அதனால் இங்கே, வேறு எங்கும் விளையாத மூலிகைத் தாவரங்கள் விளைகின்றன. அவைகளை ஒரு சித்தரால்தான் அடையாளம் களையும் முடியும்!

பவித்ராவைப் பார்த்த டாக்டருக்குள் ஆச்சரியம் அள்ளிக் கொண்டு போயிற்று. அவர் எதிரில் பவிச்சென்று இருந்தான் பவித்ரா. தலைவாரி பூவெல்லாம் வைத்துக் கொண்டிருந்தவன் ஒரு விளாடி கூட கம்மா இல்லை. அவர் டேபிள் மேல் இருந்த புத்தகங்களைப் புரட்டுவதும், ஸ்டெடாஸ்கோப்பை எடுத்து அப்பா மடிமேல் அமர்த்திருக்கும் நிலையில் ஆனந்தனின் மார்புமேல் வைத்துப் பார்ப்பதுமாக படு கலகலப்பாக இருந்தான்.

"ஆனந்தன்... ரியலி இட் ஸல் எமிராடின்... ஒண்டர்... எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னே தெரியலை..."

"என்ன டாக்டர் சொல்றீங்க... புரியும்படி சொல்லுங்க..."

"உங்க மூணு பேர் பிளட் டெஸ்ட் ரிப்போர்ட்டையும் சயனைட் சாப்பிட்ட அறிகுறியே இல்லை. யூரின், மோஷன்லையும் அந்த கண்டென்ட் இல்லை. நீங்க சயனைடை சாப்பிட்டிருக்க வாய்ப்பே இல்லை."

"இவ்வ டாக்டர்... நாங்க சாப்பிட்டது சத்தியம். அதுக்கு முந்தி நானும் என் மனைவியும் பட்ட பரு எண்குத்தான் தெரியும்..."

"இன்ஃபர்ட் அது சயனைட் மாதிரி இருக்கற வேற ஏதாவதாதான் இருக்கணும்..."

"இவ்வ டாக்டர்... அதுக்குதான் நான் அந்தக் கவரையே கொடுத்தேன்..." - ஆனந்தன் ஞாபகப்படுத்தவும் எழுந்து போய் அந்தக் கவரை எடுத்து வந்தார். சிவ்வர் கோட்டட் அலுமினிய பிளாஸ்டிக் பேப்பரில் ஆன கவரி, 2 கிராம். சயனைடை உரிய எஸ்வாலித் என்ஸைக்கஸ்டுடன் சரியான முறையில் பெக் செய்து மன்கடை ஒரு போட்டு

அதன் மேல் பெருக்கல் குறியெல்லாமும் இருந்து எச்சரிக்கை செய்து பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் உள்பாகத்தில் ஒரு மூலையில் ஒரு பேராசனையுள்ளியளவு சயனைட் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்த கவரை அப்படியே ஒரு கண்ணாடி தம்னர் தண்ணீரில் அலசிவார். எச்சரிக்கையாக கைக்கு பிளாஸ்டிக் கிளவுஸையும் போட்டுக் கொண்டார். அலசிய தண்ணீரை உற்றுப் பார்த்தவர் அதில் கொஞ்சம் சர்க்கரையையும் எடுத்து வந்து சேர்த்து கலக்கிவிட்டு டிஸ்பென்சரிக்குப் பின்னால் உள்ள டீனரேஜிபிட்டு அருகே சென்று கொட்டினார். அரை மணி நேரம் கழித்துச் சென்று பார்த்த போது அங்கே ஒன்றுக்குப் பத்து கர்ப்பான் பூச்சிகளும் ஏராளமானாக்களும் செத்துக் கிடப்பது தெரிந்தது. திரும்பி, வந்தார். காத்திருந்த ஆனந்தனைப் பார்த்தவர், "ஆனந்தன்... இந்த உலகத்திலேயே சயனைட் சாப்பிட்டும் பிழைச்ச உயிர்கள் நீங்க மூன்று பேர்தான். திரும்பவும் சொல்றேன். ஏதோ அற்புதம் நடத்திருக்கு. அதுமட்டுமில்ல... உங்க மகளோட உடம்புலயும் நிறையவே மாற்றங்கள்... அவ ரத்தத்துல வெள்ளை அணுக்களுக்கும் சிவப்பு அணுக்களுக்கும் இருந்த வித்தியாசம் ரொம்பவே குறைஞ்சு கவுண்ட்டும் கூடியிருக்கு."

"எப்படி டாக்டர் இது சாத்தியம்?"

"ஐ திங்க... என்னோட யூகப்படி பார்த்தா, அந்த பஞ்சாமிர்த்துலதான் ஏதோ இருந்திருக்கணும்."

"அது விபூதித்தாந்தா பிரசாதமா தந்தது."

"யார் அவர்?"

"அவர் ஒரு நாடோடி. தெருவுல திண்ணைல கிடக்கற ஒரு பிரம்மச்சாரி. ஆனா ரொம்ப நல்லவர். யோகாசனம், பிராணாயாமம்னு ஒரு சித்தர் மாநிரி வாழறவர்."

"சித்தர் மாநிரியா...?"

"ஆமாம் டாக்டர்... அடிக்கடி நம்ம சித்தர் மலையும் போய்ட்டு வருவார். இந்த பிரசாதம்கூட அங்க விலங்கு களுக்கு அபிஷேகம் செய்து எடுத்துக்கிட்டு வந்து தந்தது தான்."

"வாரே வா... அப்ப அந்த விலங்குகளிடத்தான் நமக்கான விடை இருக்கு. நான் அந்த விபூதித் தாத்தாவைப் பாக்க முடியுமா?"

"அதுக்கென்ன... இப்பவே போனா கூட்டிக்கிட்டு வந்துருவேன்."

"போங்க... போய் முதல் அவரைக் கூட்டிக்கிட்டு வாங்க. இப்ப சொல்றேன். உங்க மகளுக்கு மருத்து கிடைச்சிருக்க. அவ நல்லபடி ஆகிடுவா."

"டாக்டர்."

"ஆமாம்... உங்க மக உடம்பு குணமாகத் தொடங்கிடிச்சு. இன்ஸ்பாக்ட் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கூட உடம்புல எந்த வியாதி இருந்தாலும் அது குணமாகி மிருக்கும்னு நம்பறேன். ஏன்னா... நீங்க திஜமாசாபிட்டது விஷம் இல்ல. விஷத்தையே முறிச்சிட்ட ஒரு அமிர்தம். சயனைடையே ஒரு மருத்து செயலிழக்க வைக்குதுன்னா அது எவ்வளவு சக்திமிக்கதா இருக்கணும்...?"

- டாக்டர் பேசப் பேச ஆனந்தனுக்குள் திஜமானுமே ஆனந்த அலையடிக்க ஆரம்பித்தது:

"டாக்டர்... டாக்டர்... இது களவு இல்வையே?"

"திஜம்தான். போங்க... போய் முதல் அந்த விபூதித் தாத்தாவைக் கூட்டிக்கிட்டு வாங்க..."

- ஆனந்தன் அடுத்த தொடியே கிளம்பி விட்டான்.

ஆனந்தன் சொன்னதைக் கேட்ட மகாலட்சுமிக்கு அப்படியே தலையைச் சுற்றத் தொடங்கியது.

"என்ன மகா... நம்ப முடியுமையா?"

"இல்லை... என்னால இந்த சந்தோஷத்தைத் தாங்க முடியல. இப்பத்தான் வீட்டுக்காரர் வேற வந்துட்டுப் போனார். ராத்திரி அவருக்கு ஒரு கனவு வந்துச்சாம். அதுல நாம மூணு பேரும் விஷம் சாப்பிட்டு இந்த வீட்டுல கிடக்கறோமாம். தெருவே பாக்குதாம். அவரை எல்லாரும் திட்டறாங்களாம். அந்தக் கனவு அவரை ரொம்பவே பாதிச்சிட்டிச்சு. அதாவது நாம நிஜமா சாக நினைச்சது அவர் வரைல கனவா வந்துருக்கு.

அதான் தூங்கி எழுந்த உடனேயே தம்மைப் பாக்க வந்துட்டார். நீங்க டாக்டரைப் பாக்கப் போகவும் தான் அவர்விட்ட மாட்டினேன். 'அம்மாய... தப்பா எதுவும் பண்ணிக்காதிங்க. வாடகையை மெல்லக் கொடுங்க'ன்னு சொல்லிட்டு அவர் போனப்ப எணக்கு எதுவுமே புரியல..."

"உண்மைதான் மகா... குடுகுடுப்பைக்காரன் ஒண்ணும் உறறலை. அவன் சொன்ன மாதிரி தல்ல காலம் பெறக்க ஆரம்பிச்சிட்டிச்சு. ஆமா... அந்த விபூதித் தாத்தா இப்ப எங்க இருப்பார்?"

"கடைசி வீட்டுத் திண்ணைலதான்... போய்ப் பாருங்க."

"வரும்போதே பாத்ரேன். அங்க அவர் இல்லையே."

"அப்ப அவரைத் தேடுங்க. அவர்தான் இப்ப நம்ம கடவுள்..."

- அவன் உணர்ச்சி மிகுதியோடு கைகளைக் கூப்ப, ஆனந்தனும் அவரைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

பவித்ரா வெளியே பக்கத்து வீட்டுப்பிள்ளைகளுடன் ஓடிப் பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்க, அதைத் தெருவில் உள்ளவர்களேகூட மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தபடி இருந்தனர்!

ஆனந்தனின் தேடலில் அவர் அகப்படவில்லை. யாரைக் கேட்டாலும் 'இப்பத்தானே பார்த்தேன்...! இங்க தானே இருந்தாரு...!' என்றார்களே தவிர அவரைக் காட்டவில்லை. ஒரே ஒருவர் மட்டும் "தாத்தா சதுரவிரி மலைக்குப் போகப் போறதா சொல்லிவிட்டு இருந்தாரு... ஒரு வேளை கிளம்பிப் போயிட்டாரோ என்னவோ?" என்றார்.

"சதுரவிரி மலை எங்க இருக்கு?" என்று ஆனந்தனும் கேட்டான்.

"அதுசரி. சதுரவிரிமலையை உணக்குத் தெரிவாதா... சினிமால ரஜினி மாதிரி இப்ப மலையகன்ல அது..." என்று அந்த நபர் சொல்லவும் ஆனந்தனுக்கு அவரை அறைய வேண்டும் போல கோபம் வந்தது. அடக்கி கொண்டு "யோவ்... அது எங்க இருக்குன்னு கேட்டா சொல்லுயா... ரஜினி, கமலுனு கிட்டிட்டு..." என்றான்.

"ராஜபாளையம் போயும் போகலாம்... விநாயகர்ல இருந்து கிருஷ்ணன் கோவில் போய் வந்தாரிடுப்போயும் போகலாம். அதான் அமாவாசை, பெளர்ணமியன்னா ஆவிரக்கணக்குல அந்த மலைய இருக்கற மகாலிங்கத்தைக் கும்பிட கூட்டம் கூட்டமா போறாங்களே..." என்றார் அந்த நபரும்!

"இந்த தாத்தா அங்க போய் என்ன பண்ணுறாரு?"
என்கிற ஒரு கேள்வி அவரை கதிரில் வந்து விழுந்தது.

"அட... என்னப்பா நீ... அவர் என்ன டாஸ்மாக்க
பாருக்கா போயிருக்காரு. இல்ல அது என்ன டான்ஸ்
ஆட்டம் தடக்கர க்ளப்பா-தப்பு சொல்ல...? சித்தர்சாமிங்க
நடமாடற கோவிலுப்பா அது. வயசான காலத்துல ஒருத்தன்
வருஷணா ராமாணு கோவில் பக்கம்தானே போவான்?"

"அதுசரி... இங்க இல்லாத கோவிலா என்ன?"

"அப்படி இல்ல ராசா... எவ்வளவுவோ கோடி ஜனங்க
இருந்தாலும் வாரோ ஒருத்தர்தானே எல்லாரையும் மயக்கற
மாநிரி பாடுறார். எவளோ ஒருத்திர்தானே ஆடுறா...
அப்படித்தான் இதுவும், ஆயிரம் கோயில் இருக்கலாம்,
சதுரவிரி அதுவதனிப்பா அது மூலிகைக்காடு அந்த காத்கை
கவாச்சிலை பாடு நோய் பறந்துடுமே?"

- அவர் மூலிகைக்காடு என்றதுமே ஆனந்தன் மனதும்
அதைக் 'கப்'பென்று பிடித்துக் கொண்டது.

"மூலிகைக்காடு... மூலிகைக்காடு..." என்று மனது
திரும்பத் திரும்ப உச்சரிக்க ஆரம்பித்தது.

"அந்தக் காட்டு மூலிகைகளில் ஏதோ ஒன்றுதான்
பஞ்சாயிந்தம் வழியாகப் பவித்ராவுக்கும் புகுந்து அவளைக்
குணப்படுத்தி உள்ளதோ?"

ஆனந்தனுக்கு ஒரு விடை கிடைத்த மாதிரி இருந்தது.
அப்படியே விட்டுக்குத் திரும்பியவன் கொஞ்சம்
அதிர்ந்து போனான்.

பவித்ராதிரும்பமும் கருண்டு படுத்து விட்டிருந்தான்.
"என்னென்று பதிலளிச்சு பன்றியபடி கருண்டுட்டா.
வாழ்க்கை போல தவறியவலிக்குது. என்ன இருட்டிக்கிட்டி
வருதுன்னு ஆரம்பிச்சுட்டா..."

"என்ன மகா சொல்றே... நாம தப்பிச்சிட்டோம்னுல்ல நினைச்சேன்..."

"நானும் அப்படித்தானே நினைச்சேன். ஆமா...
எங்கங்க விழுதித் தாத்தா...?"

"அவர் ஒருத்தர்... இப்பப் பார்த்து சதுரவிரி
மலைக்குப் போய்ட்டாராம்."

"திரும்பவுமா?"

"திரும்பவுமானா... நேத்து அங்கயா போயிருந்தார்?"

"ஆமாங்க... சித்தர் மலைவென்று அவர் அதைத்தானே
சொல்வார்."

"அப்படியா சங்கதி... இப்ப அங்க போய் அவரை
எங்கென்று தேட?"

"அதுக்கு முந்தி டாக்டர் கிட்ட தம்ம பவித்ராவைக்
காட்டுவோம். பாருங்க... எப்படிப் படுத்திருக்கா?"

ஆனந்தன் அடுத்த நொடியே தன் அருமை மகனை
அள்ளித் தோளில் போட்டுக் கொண்டான்.

"நீயும் புறப்படு..." - என்று ஒரு ஆட்டோ பிடித்தான்.

4

தளரக்கும் மலைக்குமான வேற்றுமை
காணாமலவே மனதை அடக்க வேண்டும் என்கிற
கட்டுப்பாடு என சித்தர்கள் மனவகளை நாடத்
தொடங்கினார்கள். இந்த மனவகை எல்லாம்
சிறந்தவைகள்தான். ஆனால், இவைகளில் கஞ்ச
மனையும், சதுரவிரி மனையும் தனி ரகம்.

பொதுவில் 'கிரி என்றால் உயர்ந்து திற்பது; அடித்தளம் வட்டமாகவும், மேற்பாகம் கூர்மையாகவும் உடையது' என்பது பொருள். ஒரு மனிதன் அமர்ந்து தவம் செய்யும்போது அவன் தோற்றமும் மலையின் தோற்றம் போலத்தான் இருக்கும்.

எப்படித் தவம் புரிபவர் முகம் ஒளிவீசக் கூடியதாக இருக்குமோ அப்படி மலையின் முகம்களும் சக்தி கொண்டதாக இருக்கும். இப்படிப்பட்ட கிரி எனப்படும் மலைகளில் கஞ்சமலை என்பது இரும்புத் தாதுவால் ஆனது. மலை முழுக்க இங்கே இரும்புக் கனிமங்கள்தான் உள்ளன. இதன் காரணமாக இங்கே வளரும் செடிகொடிகள் இரும்புக் கனிமத்துக்கு உரிய வகைகளைச் சார்ந்தும், இந்த மலையில் பெய்யும் மழை நீரிலும் இரும்புச் சத்து மிகுதியாகவும் இருப்பதால் இந்த மலையை சில சித்த புருஷர்கள் தங்கள் வாசஸ்தலமாகத் தேர்வு செய்தனர். இரும்பு என்ப சனியின் அம்சம். கரிய நிறத்தோடும், அதிக பலம் உடையதாகவும், வெயிலில் உருகக் கூடியதாகவும், விரிவடையக் கூடியதாகவும் இருக்கும். எனவே இங்கும் சரி... இந்த மலையைச் சுற்றியும் சரி, பசல் பொழுது மிக வெப்பமானதாக இருக்கும். இந்த வெப்பத்துக்கு ஒரு மருத்துவ குணமும் உண்டு. இங்கு வீசும் காற்றுக்கும் அந்த குணம் உண்டு. எனவேதான் முக்கனிகளில் இரும்புச் சத்து மிகுந்த மாம்பழம் இந்த மலையைக் கொண்டேலேம் மாவட்டத்தில் தனிச் சுவையோடு விளைகின்றது.

பவித்ராவைப் பரிசோதித்த டாக்டர் முகத்தில் ஏமாற்ற ரேகை மிக வெகமாக ஒடியது.

"டாக்டர்..."

"மிஸ்டர் ஆனந்தன்...! திரும்பவும் உங்க மகளோட ரத்தத்துல அந்த நோய்க் கிருமி வளர ஆரம்பிச்சிடிச்சு. பஞ்சாமிர்த மருந்து ஓரளவுதான் கட்டுப்படுத்திவிருக்கு. அதோட வீர்யம் குறையவும் நோய்க்கு பழைய சக்தி வர ஆரம்பிச்சிடிச்சு."

"இப்ப என்ன டாக்டர் பண்ணுது?"

"ஒண்ணும் கவலைப்படாதீங்க. இதுக்கு மருந்தே இல்லைன்னுதானே நினைச்சுக்கிட்டிருந்தோம். மருந்து இருக்கறதுதான் தெரிஞ்சு போச்சே. ஆமா... எங்கே அந்த விழுதித் தாத்தா?"

"அவர் ஒருத்தர்... திடுதிப்பனு சதுரகிரிச்சுற சித்தர் மலைக்குப் போய்ட்டாராம் டாக்டர்..."

"நோ பிராப்ளம்... போய் அவரை எப்படியாவது பிடிச்சு இழுத்துக்கிட்டு வாங்க. அவர்தந்த பஞ்சாமிர்தத்துல தான் மருத்தோட ரகசியம் இருக்கு."

"சரி, டாக்டர்... அதுக்குள்ள பவித்ராவுக்கு எதுவும் ஆயிடாதே...?"

"அதை நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும். ஒண்ணு மட்டும் சொல்றேன். எப்ப இப்படி ஒரு மருந்து இருக்கறது தெரிய வந்ததோ... நீங்க சாக நினைச்சும் அது மாறிப் போச்சோ... அப்பவே உங்க வரைநல்லகாலம் தொடங்கி யாச்சுன்னுதான் அந்தம். ஆகையால கடவுள் மேல நம்பிக்கை வெச்சுப் புறப்படுங்க. எவ்வளவு சீக்கிரமா அவரோட வாரிங்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நல்லது."

டாக்டரின் பாசியவான பேச்சும் ஊக்கமும் ஆனந்தனை சதாவிநி நோக்கித் திருப்பியது.

மனைவியைப் பார்த்தான்.

"புறப்படுங்க. தாத்தாவோட வாங்க. தான் காத்துக்கிட்டே இருப்பேன்..."

மகா கண்கலங்க - அவனுக்கு விடை கொடுத்தான்.

"அப்பா!" - அந்த பிஞ்சும் கூப்பிட்டது.

"கண்ணு..."

"எங்கப்பா போறே?"

"உனக்கு மருத்து தேடிடா கண்ணு..."

"எனக்கு தயவாவிடுமாப்பா...?"

"கட்டாயமா...?"

"சரிப்பா... பாத்துப் போய்ட்டு வாப்பா..."

- அந்தப் பிஞ்சும் விடை கொடுத்தது. அது விடை கொடுத்த விதமே தெவிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனந்தனும் ஒரு பது வேகத்துடன் வெளியேறான்.

அந்த இடத்துக்குப் போதாணவீர்ப்பானது! அங்கிருந்து தான் சதாவிநி என்னும் அந்த மனைவதனம் ஆரம்பம் ஆயிற்று. ஆரம்பம் ஆகிய இடத்திலே சிலாவயுக் கருப்பு என்னும் உருப்பண்ணைசாமிக்கு ஒரு கோவில்.

அந்த மனைவதிக் கருப்பதான் காலம் தெய்வம். மாதம் தவறாமல் பெண்ணையிக்குப் பெண்ணையி மனை ஏறுவிறவர்கள் கருப்புகு ஒரு கற்பூரம் காட்டி விட்டுத்தான் மனை ஏறிய ஆரம்பிப்பார்கள்.

இல்லாவிட்டால் வழியில் எதாவது இடர்பாடு ஏற்படும் என்பது அவர்கள் எண்ணம். எண்ணம் என்பதை விட அதுதான் சக்தியமான உண்மையும் கூட.

'சாமியாவது பூதமாவது...' என்று கேட்டு 'புத்திரான் சாமி' என்று வாழ்கிறவர்களும் இருக்கத்தானே செப்கின்றனர்?

அவர்களில் ஒருவன் தான் அண்ணாமலை!

பிக்பாக்கெட்டியும் கில்லாடி. அசைதால் - முழிச்சக் கொண்டிருக்கும் போதி கண்ணையி நிரட முடிந்தவன்.

அடிவாரத்தில் யாருக்கோ காத்திருப்பது போல காத்துக் கொண்டிருத்தான்.

அழுக்கெறிய காக்கி பேண்ட், ஒரு கட்டம் போட்ட சட்டை. உள் பாக்கெட்டியும் ஒரு பேண்கத்தி. காலில் டபர் டிரெய்யும். உதட்டியும் ஐந்து பூ மார்க் பிடி...

'கப் கப்' என்று புனை விட்டபடியே ஒரு பாறையின் அடித்திருத்தான்.

தானைத்து பேராக - கட்டமாக யாராவது வந்தால், குறிப்பாக அவர்கள் கழுத்தில் கையில் வாட்ச், கைகள் செலின் என்று இருக்குமாயின் அவர்களே அண்ணாமலைவிட டார்கெட்.

அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு மனை ஏற ஆரம்பித்தால் பதினைந்து மினோயிட்டரைக் கூப்பாத்தரும் அவர்களின் ஒருவனாகியே ஆகி விடுவான். வழியில் அவர்கே ஒரு அருவி இருக்கிறது. இங்கே ஒரு குடை இருக்கிறது என்று அவர்களைக் கூட்டிச் சென்று அவர்கே ஒய்வெடுக்க வைத்து அவர்கள் அசைந்த நோய் பார்த்து

அவ்வளவையும் ஆட்டையை போட்டுக் கொண்டு
ஒடுவதுதான் அவனது தொழில்!

புனிதத் தலத்தில் இப்படியும் சிலர்!

அன்று அண்ணாமலைக்கு பெரிய அளவில்
ஏமாற்றமாக இருந்தது. பெரிதாக யாரும் வரக்காணோம்.
வருகின்றவர்களும் ஐந்து, பத்து கிராக்கிகளாகத்தான்
அவனுக்கு தெரிந்தனர். பலமுறை வந்து சென்றவர்கள்
என்பது அவர்கள் நெற்றியில் எழுதி ஒட்டப்பட்டிருந்தது.
அண்ணாமலை நன்றாகவே நெற்றி படிப்பான். தப்பித்
தவறியும் உஷாரான பார்ட்டிகளிடம் மாட்ட மாட்டான்.
அப்பறம் போலீஸ், ஜெயில் என்று யாரால் ஆகும்? ஒரு
முறை ஒரு போலீஸ்காரரிடமே ஆட்டையை போட்டு
ஆறுமாசம் கம்பி எண்ணியதை அவனால் ஜென்மத்துக்கும்
மறக்க முடியாது.

எனவேதான் ஏதாவது 'சுத்த பாத்தை'யாய் யாராவது
சிக்குவார்களா என்று பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்.
அப்போது அவன் எதிரில் பட்டுப்பாவாடை சட்டையுடன்
ஒரு இளம்பெண். வாலிப்பான உடம்பு. கின்னென்று
இருந்தான். கூடவே ஒரு வயதானவர். அந்தப் பெண்ணுக்கு
அப்பாவாக இருக்க வேண்டும். அந்தப் பெண்ணின்
கழுத்திலும் சரி, அவர் கழுத்திலும் சரி, ஏராளமான நகைகள்.
இரண்டே பேர்தான்!

அவன் எதிரில் பிலாவடிக்க கருப்புக்கு கற்பூரம்
காட்டிவிட்டு நேராக அவனிடமே வந்தார். அவனது
காக்கி உடுப்பு அவர் வரையில் அவனைப் பொறுப்பான ஒரு
உழைப்பாளி போலக் காட்டிவிட்டதோ என்னவோ?

"வணக்கம் தம்பி..."

"வணக்கமா... எனக்கா?"

"உங்களைத்தான்... நீங்க இந்த மலைப்
போலீஸ்தானே?"

"மலைப் போலீஸா... நானா?" என்று இழுத்த
அண்ணாமலை -

"அட... எப்படிக் கண்டுபிடிச்சீங்க?" என்று
பல்டியடித்தான்.

"அட, என்னதம்பி நீங்க... இதுக்கு என்னதனியா ஒரு
மூளைய செஞ்சாதலைல வெச்சுக்கிட முடியும்? பாத்தாலே
தெரியுதுல்ல."

"சரி, சொல்லுங்க... என்ன விஷயம்?"

"எங்களுக்கு இந்த யாத்திரை புதுசு. இப்பத்தான்
முதல் தடவையா வந்துருக்கோம். இது என் மக..."

"சரிதான்... இந்த உங்க மகளோட நீங்க 15 கூட்டல் 15
முப்பது மைல் தூரம் போய்ட்டு வரப் போறீங்களா?"

"ஆமாம் தம்பி... அந்த சந்தன மகாலிங்கத்தைக்
கும்பிட்டாத்தான் என் மகளுக்குக் கல்யாணம் நடக்கும்னு
நாடி ஜோசியம் பாத்தப் ஜோசியர் சொன்னாரு. அதான்
கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன். என் மக கையால அந்த சாமிக்கு
பூஜை செய்யணும்னு அழுத்தமா அந்த நாடில
சொல்லிடிச்சு."

"அப்ப நடங்க. ஆமா... கூட வேற யாரும்
வரலையா?"

"அத ஏன் கேக்கறீங்க... நானும் இவளும் மட்டும்தான்
போகணும். வேற யாரும் வரவும் மாட்டாங்கன்னு
சொன்னார் ஜோசியர். அதே மாதிரிதான் ஆயிடிச்சு..."

"இந்த மாதிரி எல்லாமாகூட இப்ப ஜோசியக் காரணங்க சொல்ல ஆரம்பிச்சுட்டாங்களா?"

"ஐயா அவர் பெரிய ஜோசியருங்க. அவர் சொன்னா சொன்னதுதான்."

"அப்படி அவர் என்னதான் சொன்னாரு...?"

"அண்ணாமலை ஏதோ கதை கேட்பவன் போலக் கேட்டது அவருக்கே கொஞ்சம் அதிகமாகத் தோன்றியதோ என்னவோ?"

"மன்னிக்கணும் தம்பி... அது எதுக்கு இப்போ? எனக்கு சில தகவல்கள் தெரியணும். சொல்றீங்களா?"

"என்ன தகவல்?"

"மேல போய்ச் சேர எவ்வளவு நேரம் ஆகும்? அப்புறம் அங்க தங்க இடவசதி உண்டா? ஹோட்டல்லாம் இருக்குதா?"

அண்ணாமலை அவர் கேள்வியைத் தொடர்ந்து ஒரு சிறிப்பு சிரித்தான்.

"என்ன சிரிக்கிறீங்க?"

"சிரிக்காம என்ன பண்ணது...? ஏதோ இந்த ஒரு மலைதான் மனுஷங்கிட்ட இருந்து தப்பிச்சு கிடந்துச்சு. சாமி, பூதமனு இதையும் இப்ப மனுஷக் கூட்டம் ஒரு வழி பண்ண ஆரம்பிச்சிடிச்சு. இதுல ஹோட்டல், லாட்ஜ் எல்லாம் வந்தா அவ்வளவுதான்."

"என்ன தம்பி சொல்றீங்க... எனக்குப் புரியல."

"நடங்க சொல்றேன். நானும் மேலதான் போறேன்."

"என்று பாரையை விட்டு விலகிப் பாதைக்கு வந்தான்."

"ரொம்ப செளகர்யமாப் போச்சு... ஆமா, எனக்கு பதிலே சொல்லலையே நீங்க..."

"மேல பெருசா எந்த வசதியும் கிடையாதுங்க. உங்களை மாதிரி காசுள்ளவங்க அன்னதானம் பண்ணுவாங்க. அதை சாப்பிட்டுக்கிட வேண்டியதுதான். அங்கங்க கொஞ்சம் போல தகரக் கொட்டா போட்டு படுத்துக்க கொஞ்சம் வழி பண்ணியிருக்காங்க. அம்புட்டுத்தான்..."

"நடந்தபடியே அண்ணாமலை ஆரம்பித்து விட்டான். அவரும் அந்தப் பெண்ணும் அவனைத் தொடரத் தொடங்கினர்."

"செருப்பு போட்டுக்கிட்டு நடக்கலாம்தானே?"

"அவர்காலைக் காட்டி கேட்டார்."

"வாங்க... வாங்க. நான் செருப்பு போட்டுக் கிட்டுத்தானே நடக்கறேன். ஆமா உங்க பேர்?"

"என் பேர் ஆதிசேவன். இது என்மக. பேர் மல்லிகா."

"பேரும் அழகு... உங்கமகளும் அழகு."

"ரசனையோடு சொல்லிவிட்டு ஒரு கள்ளப் பார்வையும் பார்த்தான். அவளோ அவனைப் பார்ப்பதையே தவிர்ப்பவள் போல தரையை பார்த்துக் கொண்டே நடக்கத் தொடங்கினாள். ஆனால், அடுத்து அவர் சென்னது அண்ணாமலைக்கே ஒரு அடியாகத்தான் அமைந்தது."

"பேரும் ஆளும் அழகா இருந்து என்ன தம்பி பிரயோஜனம். அந்த ஆண்டவன் பேச்சைப் புடுங்கிட்டான். பேச முடியாததால் கல்யாணம்ங்கற விஷயமும் ஒரு களவாவே இருக்கு" என்ற அவரை சற்று அதிர்ச்சியோடு பார்த்தான்.

அவர்கள் அந்த மலைக்கு வந்துவிட்டதன் பின்னால் ஒரு அர்த்தம் இருப்பது போல் கூடத் தோன்றியது.

“என்ன தம்பி பாக்கறீங்க... ஏதோ அந்த மாகலிங்கம் அருளால் ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை அமைஞ்சா உண்டு. அநாதையா இருந்தாக்கூட பரவாயில்ல. என்கிட்ட காக பணத்துக்குக் குறைவில்ல. என் மக மேல உகரா இருந்தா அது போதும் எனக்கு.”

அவர் சொல்லச் சொல்ல அந்த அநாதையாக தான் இருந்துவிடக் கூடாதா என்றெல்லாமும் அண்ணாமலைக்குள் எண்ணம் ஓடத் தொடங்கியது. கப்பென்று ஒருவித மௌனம் அவனை ஆட்கொண்டது.

சிந்தித்தபடியே நடக்கத் தொடங்கினான்.

“ஆமாம்... வழிநெடுக இப்படித்தான் இருக்குமா? இல்லை நல்ல வசதியாக திருப்பதி மாதிரி ரோடு போட்டிருக்காங்களா?”

அவர் கேட்டது அவன் காதில் விழவேயில்லை. அவன் மனசெல்லாம் மல்லிகாவின் நகைகளைத் திருடுவதைவிட அவனைத் திருடியிடுவதே உத்தமம் என்கிற மாதிரி நினைக்கத் தொடங்கி விட்டது.

ஆதிகேசவனுக்கு அதெல்லாம் தெரிய நியாய மில்லையே...?

ஒரு இடத்தில், ஒரு சின்ன மரத்தின் நிழலில் சிலர் அமர்த்திருக்க - அநியாயத்துக்கு சடைபிடித்த தலையோடு ஒரு கோவணாண்டி தென்பட்டார். அவரது உடலின் எட்டையவிட அவரது தலைமுடியின் எட்டை அதிகமாக இருக்கும் என்பது பார்த்த மாதிரத்தில் தெரிந்தது.

அவரை அண்ணாமலையும் ஆதிகேசவனும் கடந்த போது அந்த மூவரையும் அவர் ஒரு தினுசாகப் பார்த்தார்.

ஏனோ ஒரு மாதிரி சிரித்தார். அது அண்ணாமலையை என்னவோ செய்தது. அவனும் பதிலுக்கு அவரை உற்றுப் பார்த்தான்.

“எங்க போறீங்க... உக்காருங்க! நிதானமா போகலாம். மீறிப் போனாலும் முக்காகல்லுக்கு மேல போக முடியாது” என்றார்.

“இங்க உக்காந்து என்னத்த பண்ணப் போறோம். நீங்க ஏதாவது கதை உடுவீங்க. அதைக் கேக்கறதுக்கு - நடந்து கிட்டிருந்தா இருட்டறதுக்குள் கோவிலுக்காவது போய்ச் சேருவோம்ல?”

“அட. வெவரம் கெட்டவனே... நீ ஒரு களவாணிப்பய நீ எக்கேடோ கெட்டுப் போ... ஆனா வாயில்லாத இந்தப் பொண்ணு எதுக்குடா உன்கூட வந்து கஷ்டப்படணும்?”

அவர் சட்டென்று சீறினார். அதில் அவனைக் ‘களவாணி’ என்றதும், அந்தப் பெண்ணை ‘வாயில்லாதவன்’ என்றதும் அவன் விலாவில் ஊசியை ஏற்றியது.

ஆதிகேசவனும் “பெரியவர் சொல்றார்னா அர்த்தம் இருக்கும். உக்காந்துட்டுதான் போவோமே...” என்றார்.

அண்ணாமலையும் விட்டுப்பிடிக்க முடிவு செய்தான். பக்கமாய் பாறை... போய் அமரத் தோதாக! அதன்மேல் அமர்ந்து கொண்டு ஒரு பீடியை எடுத்துப் பற்ற வைக்கத் தொடங்கினான்.

அந்தப் பெரியவர் முறைத்தவராக, "பிரம்மபத்ரத்துக்கு இந்த மலைவ இடம் இல்லை. அட - தூக்கி எறியறியா இல்லைவா?" என்று கத்தினார். அந்த தொனியே அவனைக் கவலி விட்டது. பற்ற வைத்த பீடியோடு எழுத்தவன் மேல் அங்கே அமராமல் நடக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

"அவன் போனா போய்ட்டு போறான். நீங்க உக்காருங்க. இன்னும் ஒரு பத்து பதினைஞ்சு நிமிஷத்துல ஒரு காத்து யுத்தம் இருக்கு. அதுவ இந்த மலைக்காடேல்ல கிடுகிடுக்கப் போகுது..." என்றார்.

ஆதிசேசவன் அவர் சொன்னதைக் கேட்டு சற்று அறிந்து போய், "சாமி பேரை நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?" என்று கேட்டார்.

"எனக்கு அப்பன் பாட்டன் வெச்ச பேர் பெரியசாமி. ஆனா இந்த உலகத்துல அந்த மகாலிங்கம்தான் பெரியசாமி. அதனால நான் என்னை சின்னச்சாமி ஆக்கிவிட்டேன். நான் மட்டும் சின்னச்சாமி இயல். நீங்க எல்லாரும் கூட சாமிங்க தான். அதை மறந்துடாதிங்க. நாம வேற, சாமி வேற கிடையாது... சாமி வேற நாம வேற கிடையாது..."

"அவர்கொஞ்சம் தந்துவமாக சொல்லுது போலத்தான் ஆதிசேசவனுக்குத் தென்றியது.

"இந்த மலைவ சாமி என்ன பண்ணிங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

"மலைவ என்னத பண்ண... அந்த மகாலிங்கம் பேரைச் சொல்கிட்டே உக்காந்திருப்பேன்."

"ஜீவனத்துக்கு..."

"அப்படி என்றார்."

"இவ்வ... வரிவன்னு ஒண்ணு இருக்கு. வாய்னு ஒண்ணு இருக்கு..."

"அதுக்கு மேல புத்தின்னும் ஒண்ணு இருக்கு. அத என் விட்டுட்டோ?"

"இவ்வ... அதை வெச்சத்தான் இந்த கேள்வியே... தப்பா எடுத்துக்கக் கூடாது."

"எனக்கு தப்பு சரின்னுல்லாம் எதுவும் கிடையாது. என் வரைவ கோமலவரனும் சரி. கோமணண்டியும் சரி. ஒண்ணுதான்."

"அது எப்படிச் சாமி ஒண்ணாக முடியும். எனக்குப் புரியலியே."

"அது சரி... போற போக்குல புரிஞ்சுக்க இது என்ன அங்கம் மூணும் எட்டுங்கற மாநிரி கூட்டிக் கழிக்கற விஷயமா? இந்த உலகத்து மானையவைக் கட்டிது யோசிக்க வேண்டிய விஷயமாச்சே..."

"அது என்னவோ சாமி... உங்களை மாநிரி சாமிங்க எங்களுக்குப் புரியற மாநிரியே பேச மாட்டேங்கறீங்க. 'புரியலை சாமி'ன்னா உடனே 'அது லேகப் பட்டதுல்ல'ன்னும் சொல்றீங்க. இப்படிச் சொன்னா எப்படிதான் சாமி எங்களை மாநிரி ஆளுங்க புரிஞ்சுக்கறது?"

"இதுக்கு மூணே வார்த்தைல ஒரு பதில் இருக்கு... சொல்லவா?"

"மூணு வார்த்தைலவா?"

"ஆமாம்... மூணே வார்த்தைதான். அதுதான் சத்தியமும் கூட..."

"என்ன சாமி அது?"

"விதி இருந்தா புரியும்!"

அதைக் கேட்ட நொடி ஆதிகேசவனுக்கு சற்று சப்பென்று ஆகிவிட்டது.

'இந்த பதிவைத்தானே போறவன் வருகிறவ வெல்லாம் சொல்கிறான். இதைச் சொல்ல இவர் எதுக்கு?' என்கிற மாதிரி பார்த்தபோது தூரத்தில் புழுதிக்கவளத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஒரு கழற்காற்று தாழ்ந்த ஒரு பகுதியில் இருந்து மேல்நோக்கி வந்தபடி இருந்தது.

"அட்டே... கழல்காத்து சிக்கிரமாவே வர ஆரம்பிச் சிடிச்சே. சரி, சரி... எல்லாரும் கண்ணை மூடிக்கிட்டு அங்கங்கே பாறைங்க பின்னால போய் உக்காந்துக்குங்க இந்த மரத்தடியல யாரும் திக்க வேணாம். இந்த மரம் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல எரிஞ்ச சாம்பலாயிடும்..." - என்றவர், "நான் வரேன்... விதி இருந்தா அடுத்து சந்திப்போம்..." என்றபடியே அண்ணாமலை சென்ற பாதை மேல் நடக்கத் தொடங்கினார்.

விடுவிடுவென்ற நடை... நடக்கும்போதே கோவணத்தை அவிழ்த்து நிர்வாணமாக நடந்தபடியே அதை ஒரு உற்று உதறிவிட்டு திரும்ப அவர் கட்டிக் கொண்டு நடப்பதை ஆதிகேசவன் ஒரு வேடிக்கை உணர்வுடன் பார்க்க, வானில் ஒரு மின்னல் கீற்று ஒரு ஒளிப்புச்சி போல கசாமுசாவென்று ஒடிற்று. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு பெரும் இடி சப்தம்!

அனேகமாக ஆதிகேசவன் தன் வாழ்நாளில் மிக அதிகபட்சமாகக் கேட்ட ஒரு சப்தம் அதுவாகத்தான் இருக்க முடியும். அதையும் தொடர்ந்து வெகுதூரத்தில் ஒரு மின்னல் தரையில் இறங்கியதில் தூர இருந்த ஒரு மரம் அதன் கையில்

ஒக்கிக் கொண்ட மாதிரி ஒரு தோற்றம். இடியும் தொடர்ந்து விழுந்ததில் அந்த மரம் உடனேயே தீப்பிடித்துக் கொண்டது.

அப்போதுதான் ஆதிகேசவனுக்கே அபாயம் புரிந்தது. மகளோடு தூர ஒடினார். ஒரு பெரிய பாறையை ஒட்டி மல்லிகாவையும் கட்டிக் கொண்டு அமர்ந்தார்.

காற்று கண்ணுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் அதனால் பேச முடியும் என்பது போல 'உய்ய... உய்ய...' என்கிற சப்தம்! சடசடவென மழைத் துளிகளும் சித்திச் சிதற ஆரம்பித்தன.

மற்றவர்கள் எல்லாரும் கூட அங்கங்கே போய் அடைந்து கொள்ள - அந்த சடையாண்டி சித்தர் சொன்ன காற்று யுத்தம் கண் எதிரில் நடக்க ஆரம்பித்து. அவர்கள் நின்ற மரத்தின் மீதும் இடி விழுந்து அந்த மழை ஈரத்தையும் மீறிக் கொண்டு குயிர் என்று மரத்தில் தீப்பிடித்தது.

அது ஜோதிகர்ப்ப மரம்... அதன் இலைகளுக்கு பஞ்சுத்திரியின் குணம் உண்டு. எனவே கீழே உதிர்ந்து விழும் இலைகளைக் கொண்டே விளக்கெரிக்கலாம். வெளிச்சமும் நீலச் சுடரோடு பளிச்சென்றிருக்கும்.

அதெல்லாம் ஆதிகேசவனுக்குத் தெரியாது.

ஆனால், அந்த சின்னச்சாமி நிச்சயமாக ஒரு சித்தர் என்பதும் அவர் தடுக்காவிட்டால் காட்டுப் பகுதிக்குள் அண்ணாமலையோடு நிச்சயம் எக்குக் தப்பாக மாட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதும் அவருக்குப் புரிந்து போயிற்று.

அப்படியே மனதுக்குள் அந்த சின்னச்சாமிக்கு நன்றிகளைக் கூறிக் கொண்டார்.

5

மலைகளில் தாதுசத்து காரணமாகக் கஞ்சமலைக்கு ஒரு சிறப்பென்றால், சதுரகிரிக்கு அதன் தீன, அகலம் மற்றும் அகண்ட சமவெளி போல நடுவில் விரிந்து கிடக்கும் நிலப்பரப்பு ஆகியவையால் தனிச்சிறப்பு. சதுரகிரி என்பது எதோ வடிவத்தில் சதுரமாக இருப்பதாகப் பொருள் கொண்டுவிடக்கூடாது. சதுர் என்றால் தான்கு என்று பொருள். வேதங்கள்கூட தான்குதான். அந்த தான்கு வேதங்களுமே அங்கு தான்கு மலைகளாக - தான்கு திசைகளிலும் எழும்பிக் காட்சி தருகிறது. அந்தந்த மலைகளில் நடமாடித் திரியும்போது அங்குள்ள அதிர்வலைகள் காரணமாக மனதில் ஏற்படும் எண்ணங்கள் - வேதங்களைப் படித்தபின் ஒரு மனதுக்குள் ஏற்படும் எண்ணங்களை ஒத்திருக்கும். எனவே எது வேதம் என்று தெரியாதவன்கூட சதுரகிரி மலையில் ஒவ்வொரு மலையிலும் சில காலம் இருந்து தவம் செய்தாலே போதும், தான்கு வேதங் களையும் கூற்றறிந்த வல்லாளன் ஆகியிருவான் என்பதே உட்பொருள்.

அது மட்டுமல்ல... நூற்றுக்கணக்கான சித்தர் பெருமக்கள் விடும் மூச்சுக் காற்று அங்கே பரவிக்கிடக்கிறது. அங்கு சென்ற நிலையில் நாமும் அதை கவாசிப்பதால் மறைமுகமாக நமக்கும் அவர்களின் தொடர்பு காற்று மூலம் கிட்டுகிறது. இதனால் நமக்குள்ளும் நிறைய மாற்றங்கள் நிகழும்!

தூணிப் பாறைக்கு ஆனந்தன் வந்தபோது இருட்டி விட்டது. பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கும்போதே கண்டக்டர், "இங்க எங்கேயாவது படுத்து இருத்துட்டு விடியகாவைவ எழுந்து மலைவ நடங்க. ராத்திரிவ போய் மாட்டிக்காதிங்க." - என்று கூறிவிருந்தது ரூபகம் வந்தது.

ஒரு வேகத்தில் கைவில் ஒரு துணிமணிவைக்கூட எடுத்துக் கொள்ளாமல் வந்துவிட்டது ஒரு பெரிய நப்பாக அப்போதுதான் அவனுக்கே புரிய ஆரம்பித்தது.

'உவ... உவ...' என்று காற்றிடம் ஊளை வீச்சு.

ஒரு குடிசைகூட கண்ணில் படவில்லை.

பிலாவடிக்கு கருப்பு கோயிலில் மட்டும் இரு செங்கல் கற்களுக்கு நடுவில் ஒரு தீபம் - அணைந்து விடுவது போல எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனந்தன் மெல்ல அங்கே சென்று நின்றான்.

'வள் வள்' என்று நாய் ஒன்று குரைக்கும் சப்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். இருட்டோடு இருட்டாக ஒரு கறுப்பு நாய்! அதை ஒரு தெரு நாயாகத்தான் பார்த்தான். நடுவில் எங்கிருந்தோ யாரோ இருமும் சப்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு இடத்தில் தீக்குச்சி உரசப்பட்டு ஒருவர் சுருட்டு பிடிப்பதைப் பார்த்தான்.

மெல்ல அவரை நோக்கிச் சென்றான்.

அவரைப் பார்க்கவும் ஒரு பிச்சைக்காரர் என்பது அவனுக்குத் தெளிவாகி விட்டது. இடுப்பில் கிழிந்த வேஷ்டி. மேலே ஒரு துண்டுகூட இல்லை. பக்கமாய் துணி மூட்டை. ஒரு அலுமினியத் தட்டு. அந்த நபரும் ஆனந்தனைப் பார்த்தார்.

"யாரு...?"

"நான் இந்த மலைக்கு ஒருத்தரைத் தேடி வந்தவன். ஆமா... இங்க தங்கிச் கொள்ள இடம் எதுவும் இடையாதா?"

"இது என்ன ஊட்டிவா, கொடைக்கானலா... என்னை மாநிரி வாழ்க்கை வெறுத்தவங்க சுத்தற இடம். இங்க எப்படி இருக்கும் தங்கறதுக்கான இடம்?"

"இல்லை... ராத்திரி பொழுதைக் கழிக்கணும்."

"நா... அப்படியே போல் அந்தப் பாறை மேல படு. அதான் கறுப்பன் கூடவே இருக்கானே. அவன் பாத்துக்குவான்."

"கறுப்பனா... அது?"

"இந்த நாயைத்தான் சொன்னேன். இதான் கருப்பு. எங்களுக்கெல்லாம் காவல் தெய்வம்."

ஆனந்தனுக்கு உடனேயே சிரிப்பு வந்து விட்டது. அந்த தபருக்கோ இராமம்தான் வந்தது. அநியாயத்துக்கு இராமத் தொடங்கினான். ஆனந்தனுக்கு அங்கே திற்கப் பிடிக்கவில்லை. மெல்ல நழுவினான்.

மெல்லிய இருட்டில் திக் துதிசை தெரியவில்லை.

சுறுசுறு என்று அது திருப்பதி. பழனி போல ஹே ஹே என்று பனிதான் நடமாடும் இடமாக இருக்கும் என்று கருதி வந்தது பெரிய தவறு என்று அப்போதுதான் உணர்ந்தது.

அப்போது பாதுகாது அருகில் கையில் திட்டுத்தங்குடன் ஊர் இருந்து வந்தபடி இருந்தான்.

அப்போது...

அருகில் வந்த அவர்கள் தொவில் சாக்கு இருந்தது. தலையில் முண்டாகி இருந்தவன் தங்கக் குழந்தை உடம்புடன் காணப்பட்டான்.

அவர்களும் ஆனந்தனைப் பார்த்தனர்.

ஆனந்தன் அவர்களிடம் 'மேல போக வழி எந்தப் பக்கம் இருக்கு' என்று ரீதியில்தான் ஆரம்பித்தான்.

"மேலன்னா...?"

"மேல கோவில் இருக்குதாமே... அங்கதான்."

"அது கெடக்கு பதினைஞ்சு, பதினாறு கல் தூரம். ஆமா... ஐயா இப்பத்தான் மலைக்கு வரீங்கனோ?"

"ஆமாங்க... ஒரு பெரியவரைத் தேடிக்கிட்டு வந்தேன்."

"சரிதான்... இப்படி எத்தனை பேர் சாமி வருவீங்க?"

"அவர்களில் ஒருவன் கேட்டதில் ஆனந்தனுக்கும் அதிர்ச்சி."

"தீங்க என்ன சொல்றீங்க?"

"என்னத்த சொல்ல... சித்தர் சாமிங்களைப் பாக்கணும்னும்தான் அவங்கிட்ட மாந்தா வாங்கிட்டுப் போகவும் தான் எம்மவனு பேர் வந்துவீங்கன்னேன்."

"மாந்தா?"

"ஆமா... இந்த மலையே ஒரு மாந்தா மலையதான்."

"நான் பாக்கணும்னு சொன்னது சித்தர் சாமிங்களை இய்யை எங்க வீட்டுக்கிட்ட ஒரு பெரியவர் இருக்காரு. அவரை..."

"அப்படியாகத்தான் எங்கதி... சரி, சரி. அப்படியே எங்க கூடவே வாங்க. நான் மனமக்சாதி கூட்டம். எங்க ஊடு வாக்கல்லாம் கொயிதுக்குய் மெய் இருக்கற மலையே இருக்கு. அங்க விளைசைசை எடுத்து யந்து எத்தனக்குப் போய் வித்துட்டு திருப்பிக்கிட்டு இருக்கோம்." என்றான்

இன்னொருவன். பேச்சோடு பேச்சாக அவர்களை மனவலத்துத் தொடங்கிய ஆனந்தனை அந்த கறுப்பு நாயும் பின்பொருத்தொடங்கியது.

இருவரின் ஆனந்தம் அந்த நாயின் தன்னைத் தொடர்வதை கவனிக்கவில்லை. மனவலத்து பணியர்களுடன் நடக்க ஆரம்பித்தான். அதே சமயம் தனியாக வந்தது நப்போ என்றும் அவனுக்குள் ஓர் எண்ணம்!

பணியர்கள் தங்களுக்குள் பவவிதமான நாட்டுப்புற பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டே நடத்தனர். அந்த பாட்டைக் கேட்டால் சிரிப்புதான் வரும்.

"ஏனெ கொரங்கா கொரங்கா..."

என் தங்கச்சி உறங்கா... உறங்கா..." - என்று ஒருவன் ஆரம்பிக்க,

"ஏனெ மக்கா... மக்கா..."

மாமன் தான் என் அக்கா மக்கா..." - என்று ஒருவன் தொடர்,

"ஏனெ மல்லா... மல்லா..."

மனை ஏறு நீ தில்லா... தில்லா..." - என்று இன்னொருவன் தொடர். அவர்கள் பாடும் பாட்டுக்குள் தொடர்பு இருப்பது போலும் இருந்தது. இல்லாத மாறியும் இருந்தது.

இருவரின் தனியாகப் போவதற்கு இப்படி இவர்களைச் செர்த்து கொண்டு போவது கொஞ்சம் பாதுகாப்பாகவும் தோன்றியது.

சட்டென்று அவர்கள் நின்றனர். அவர்கள் கைத் தீப்பந்தம் சட்டெனவென காற்றில் ஆடியதில் ஒரு ஐம்பதடி தூரத்தில் ஒரு பெரிய யானையும் அதை ஒட்டி ஒரு குட்டி

யானையும் தெரிந்தது. அமைப்பு பார்க்கவும்தான் தின்று விட்டனர். அவர்களிடம் பாட்டும் தின்று போனது. யானை தெரிந்த திவ்வொளியில் அந்த யானை தெளிவாக தெரியாவிட்டாலும் இருட்டுக்குள் காள் இருட்டாய் கருங்கும் மென்று தெரிந்தது. பின் அது பிளிபிபு. அந்த சத்தம் ஒடிவது போல கூட இருந்தது. அமைத் தொடர்ந்து ஆனந்தனைத் தொடர்ந்த நாய் குரல்கள் ஆரம்பித்தது.

நாய் குரலுக்கும் சப்தம் கேட்கவும் எதோ பேசுவதுக் கொண்டு விளக்கிச் செல்வது போல் அந்த யானை அப்படியே திரும்பிச் செல்ல ஆரம்பித்தது. அந்த நாயும் என்னொருக்கும் தெரியுமாய் ஒரு பாணியைக் கறி தின்று.

அவர்கள் உடனேயே "ஏனெ கருப்பாமிட்டா... சாமி ச... ஈ... கருப்பா..." - என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டனர். ஆனந்தனுக்குள் விவரம் ஆரம்பம் ஆகிற்று. திரும்பவும் அவர்களிடம் உத்தரகமான நடவட ஆரம்பமாகிற்று. பாதைதான் படுமோசம்... தின்று திண்டாய் கற்கள். அவைகளுக்கு நடுவில் முட்டெடிகள், தந்தவென்ற கரணமணி ஆனால், காற்றில் முரட்டுத்தனமாய் ஒரு குளிர், நடக்கும் வேகத்துக்கு அந்த குளிர் மட்டும் இல்லைபாணம் உடம்பு வியர்வைத் தொட்டியாகிவிடும் ஒரு அபாயம் தெரிந்தது.

பணியர்களின் ஒருவன் தொடர்ந்து வரும் ஆனந்தனைப் பார்த்தான். "யாரப்பா அது... புதுசா இருக்கு" - என்று கேட்டான்.

"நான் மதுரை இருந்து வரறேன்க... இங்க சூரகிரி மலைமேல மகாலிங்க சாமி கோவில் இருக்குதாம்ல. அங்க போய்க்கிட்டிருக்கேன்."

“தனியாவா வந்துருக்கீங்க...?”

“ஆமாம்... ஏன் கேக்கறீங்க?”

“தெரியம்தான்... அதுவும் இந்த ராத்திரியில எந்த ததிரியத்துவ வந்தீங்க?”

“நான் மலைக்குதார் ரோடு போகும்... பஸ், கார்லாம் போகும். அதுவ போகலாம்னு நினைச்ச வந்தேன். இங்க வந்த பிறகுல்ல தெரியுது - நடந்துதான் போக முடியும்கறது.”

“உங்கள் மாதிரிதான் ரொம்ப பேர் விவரம் புரியாம கிளம்பி வந்துடறாங்க. நீங்களாவது பரவாயில்ல - சாமி கும்பிட வந்தேன்னீங்க... சிலர் ரொம்ப மோசம்... ‘சித்தர் சாமிங்க இங்க நடமாடறாங்களாமே... அவங்களைப் பார்க்க முடியுமா’ன்னு கேட்டு எங்க உசரை எடுப்பாங்க...”

- ஒருவன் சொன்னதைக் கேட்கவும் ஆனந்தனுக்கு சற்றை இடித்தது. தானும் கிட்டத்தட்ட சித்தர் மாதிரி ஒருவரைத்தான் தேடி வந்தது என்பதை இனி சொன்னால் எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்களோ என்றும் தோன்றியது. இருந்தும் சாதுர்யமாகப் பேசுவது என்று முடிவு செய்து “ஏங்க... அப்படி யாரும் இந்த மலைல இல்லையா?” - என்று கேட்டான்.

“இருக்காங்க... கஞ்சா குடிக்கற சில சாமிங்க!” என்று ஒருவன் சொன்னபோது அவன் குரலில் பயங்கர இளப்பம்.

“அப்படின்னா இப்ப நல்ல சாமிங்களை இல்லையா?”

“அட, என்னங்க நீங்க...? அம்பது அறுபது வருசத்துக்கு முந்தி இந்த மலைக்காடே பசுமையா

பச்சைப்பசேல்ன்னு இருக்கும். இப்ப அதுவ பத்துவ ஒரு பங்கு இல்ல... தொண்ணூறு பங்கு மரத்தை வெட்டு வெட்டுன்னு வெட்டி இந்த மலையையே சொட்டையாக் கிட்டாங்க.

பத்தாக்குறைக்கு மலைக்கு சாமி கும்பிட வற்ற உங்கள் மாதிரி ஜனங்க வேற... வற்றவங்க எங்க கம்மா போறாங்க. மரக்கிளையை ஒடிக்க வேண்டியது. முயல் பிடிக்கறேன், நரி பிடிக்கறேன்னு காட்டையே அழிக்கப்பிட்டாங்க... நாங்களும் நகர்ந்து நகர்ந்து மலை உச்சிக்கே போய்ப்டோம்.”

“அப்ப சாமிமார்கன்னு இப்ப யாருமே இல்லையா?”

“ஆசாமிங்கதான் இருக்காங்க. யாராச்சும் நான் சித்தன்னு சொன்னா கதாரிச்சிக்குங்க. உங்களுக்கு அந்த மருந்து தரேன், இந்த மருந்து தரேன்னு ஒரு பொற் மாதிரி தருவாங்க. அதை சாப்ட்டா முனு மணி நேரத்துக்கு எழுந்திரிக்க முடியாதபடி மயக்கம்தான் வரும். கண்ணு முழிச்ச பார்த்தா உடம்புல போட்டுக்கிட்டிருக்கற துணியைக்கூட உருவிக்கிட்டுப் போயிரிப்பாங்க.”

- ஆனந்தனுக்கு அதைக் கேட்க பசர் என்றது.

“ஆமா, நான் தெரியாமத்தான் கேக்கறேன். இப்படி ராத்திரியோட ராத்திரியா கிளம்பி வற்ற அளவுக்கு உங்களுக்கு அப்படி என்ன சிக்கல்?”

“சிக்கல்... சிக்கல்லாம் எதுவும் இல்லையே...”

“இதே சிவன் சாமி உங்க ஊர் மீனாட்சியம்மன் கோவிலுலயே இருக்குமே...”

“நீங்க என்ன சொல்ல வரீங்க?”

"இல்லை... ஒரே சாமிய எத்தனை இடத்துக்கு வந்து கும்புடுவீங்க?"

"நான் கும்புட மட்டும் வரலை... என் வீட்டுகிட்ட விபூதித்தாத்தான்னு ஒருத்தர். அவர் அடிக்கடி இங்க வந்துடுவார். அவரைத் தேடிக்கிட்டு வந்தேன்."

"அவர் எதுக்கு?"

"அவரைப் பாக்கணும்... அவர்கிட்ட கொஞ்சம் வேலை இருக்கு."

"எங்களுக்கு தெரிஞ்சு மேல கோவிலில் ஒரு நாலஞ்சு பேர் இருந்தா ஜாஸ்தி. இந்த குளிருக்கு யாராலயும் மேல இருக்க முடியாது. நடக்கறதால உங்களுக்கு இப்ப தெரியல. ஒரு பந்து நிமிஷம் உக்காந்து பாருங்க. அப்ப தெரியும்..."

"நான் உங்ககிட்ட முடிவா கேக்கறேன். இந்த மலைல மூலிகைங்க நிறைய இருக்கறதாவும், அதைப் பத்தி தெரிஞ்ச சித்தருங்க இருக்கறதாகவும் சொல்றதெல்லாம் உண்மையா, பொய்யா...?"

"ஒரு காலத்துல இருந்தாங்க. இப்ப எங்களுக்குத் தெரிஞ்சு ஒரு அஞ்சாறு மூலிகைங்க இருக்கு. ஒரு சில சாமியாருங்க இருக்காங்க. அவங்க வாயத் திறந்து ஒரு வார்த்தைன்னா ஒரு வார்த்தை பேச மாட்டாங்க. அவ்வளவுதான்."

"அந்த பனியர்களிடம் பேசியதில் நெடுந்தாரம் வந்து விட்டது தெரிந்தது. ஆனால், அவர்கள் சொன்னதகவல்கள் தான் மனதுக்கு சோர்வு தருவதாக இருந்தன. வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும்போது இருந்த நம்பிக்கை இப்போது இல்லை. குழந்தை பவித்ராவின் முகம் ஒரு வினாடி நிழலாடியது. 'அப்பா...!' என்று இரு கைகளை நீட்டிக்

கொண்டு ஓடிவந்து கழுத்தை கட்டிக் கொள்கிறாற்போல கூட ஒரு கற்பனை செய்து பார்த்தான். கண்கள் கலங்கி விட்டன! மனது களைக்கும்போது உடம்பும் களைத்துப் போவது வாடிக்கைதானே?

அப்படியே ஒரு ஓரமாக அமர்ந்தான். மேல் சட்டை எல்லாம் வியர்வை ஈரம்!

"சாமியோவ்... உக்காராதிங்க... தம் கட்டிகூட வாங்க. வழில ஊமைச்சாமி குடிசை ஒண்ணு வரும். அங்கத் தங்கிட்டு பொழுது விடியவும் கிளம்பி நடங்க" என்றான் முன்னால் சென்ற ஒரு பனியன். அவன் பேச்சை தட்டிவிட்டு உட்கார ஆனந்தனுக்கும் மனது வரவில்லை. வேகவேகமாக அவர்களைத் தொடர்ந்தான்.

"ஆமா... கோவிலுக்கு இன்னும் எவ்வளவு தூரம் போகணும்?"

"அது கெட்கு ஒரு ஏழெட்டு மைல்..."

- அந்த பதிலே நெஞ்சிலே குத்தியது!

6

பொதுவாகவே மலைகளில் சில சிறப்பான விஷயங்கள் உண்டு. ஒரு மலையில் ஒரு கோவில் இருந்து அந்த கோவிலில் மணியடித்து மந்திரம் சொல்லி வழிபடும் முறை இருந்தால் அந்த மலைத் தலம் முழுக்க அருள் அலைகள் சம அளவில் பரவி இருக்கும். அருள் அலைகள் பலமாகவும் சம அளவிலும் பரவி இருக்கும் ஒரு இடத்தில் மிக

கெட்ட எண்ணம் கொண்டவர்களாகக் கூட வலிமையாகச் செயல்பட முடியாது.

அவர்கள் அங்கே தங்கள் தீய எண்ணங்களின் பிடியில் இருந்து விடுபட்டு ஒருவித குழப்பத்தில் இருப்பார்கள். அது மட்டுமல்ல, அவர்கள் உள் எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப அவர்களை நோக்கி நல்ல விஷயங்களும் தீய விஷயங்களும் தேடி வரும். உதாரணமாக மிருகத் தலத்தில் உடைய ஒருவர் இது போன்ற மலைத் தலத்தில் இருக்கும் போது அவரது எண்ண அலைகள் புலி, சிங்கம் போன்ற மிருகங்களை நோக்கி அவரைத் தள்ளிச் செல்லும். அந்த மிருகங்களும் அவர்களை நோக்கி நகர்ந்து வரும்.

இவை எல்லாமே உள்ளுணர்வால் உத்தப்பட்டு அதிர்ச்சியாக நடைபெறும்!

ஊமைச்சாமி குடிசைக்குள் வேசான வெளிச்சம் தெரிந்தது. சாமி வெளியில் அமர்ந்து கொண்டு சுருட்டு பிடித்தபடி இருந்தார். பரியர்கள் அவரைப் பார்க்கவும் விழுந்து கும்பிட்டனர். பின் 'ஐயோ வாங்கி வந்து' என்று சொல்லி சுருட்டு மற்றும் வெற்றிலை, சிவல், கண்ணாம்பு அது போக கல் உப்பு, துணி சோப்பு என்று பல பொருட்களை அவர் முன் கொட்டினார். அவரும் அவைகளை வாங்கிக் கொண்டு பதிலுக்கு அவர்கள் தலையில் வாயால் ஊதி தெற்றியில் விழுதிப் பொட்டு வைத்து அனுப்பி வைத்தார்.

கறுப்பு நாயும் அவர் அருகில் போய் சாதுவாக அமர்ந்து கொண்டது. அவர்கள் ஆனந்தனை அவருக்கு

காட்டி "சாமி... இவரு சாமி கும்பிட வந்தவரு. ராத்திரி உங்க குடிசைல தங்கி இருந்துட்டு காலையே போகட்டும். நம்ம மலையைப் பத்தி சரியா தெரிஞ்சுக்காம கிளம்பி வந்துட்டாரு..." - என்று போகிற போக்கில் சொல்லிவிட்டு சென்று விட்டனர். ஆனந்தன் அவரையே உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தான். அவரும் பார்த்து சிரித்தார். அருகில் அழைத்தார். எதிரில் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்று மண் கலயத்தில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து தந்தார்.

அந்த நேரத்துக்கு ஆனந்தனுக்கும் அதுதான் அமுதம்!

அப்படியே அள்ளிப் பருகி முடித்தான்.

கறுப்பு நாய் இடையிட்டு குரைத்தது.

அவரும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு "என்ன... உன் ஆளா?" - என்று கேட்கவும் ஆனந்தனுக்கு 'குயிர்' என்றது. சாமி பேசியதுதான் காரணம்.

"சாமி... நீங்க பேசுகிறீரா?" - கேட்டான்.

"எப்பவாவது... வருசத்துக்கு ஒரு தடவை - ரெண்டு தடவை!"

"நான், நீங்க ஊமைன்னு நினைச்சேன்..."

"அதனால் என்ன... நினைச்சுட்டுப் போ..." - அவர் அதை சாதாரணமாக ஒப்புக் கொண்டார். அதுவே அவனை என்னவோ செய்தது.

"ஆமா... தன்னத்தனியா இந்த மலைக்கு இப்படி நடு ராத்திரின்னும் பார்க்காம வந்த அளவுக்கு அப்படி என்னப்பா உனக்கு சிக்கல்?"

அவர் "சிக்கல்" என்று குதிப்பிட்டு கேட்டது அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

"சிக்கல்தான் சாமி... என் சிக்கல் பெரும் சிக்கல்... உங்ககிட்ட சொன்னாலாவது என் பாரம் குறைவுதான்னு பாக்கிறேன்..."

"ஆனந்தன், பவித்ரா பதிரிய விஷயத்தை சொன்ன ஆரம்பித்தான்

அதே நேரத்திலேயே...

அதே மலையக்காட்டில் ஒரு பாறைமேல் படுத்துக் கொண்டிருந்தான் அண்ணாமலை! அவன் பார்வை திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி இருந்தது. அவன் பார்த்த பாறை மேல் ஆதிசேசவனும் அவர் மகளும் இன்னும் கிடப்போடு மெல்ல நடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த சமயத்தே சாமி அப்போதே போய் விட்டார் என்பதும் அவர்கள் கிட்டே நெருங்கவும் தெரிந்தது. பெரிய காரணம் மழையும் வந்து ஓய்ந்து விட்ட நிலையில் வழுத்துத் திடுக்கிட்டு சந்து சந்து.

அண்ணாமலை படுத்திருக்கும்பாறை அருகே வரவும் அவனே குரல் கொடுத்தான். ஆதிசேசவனும் அவரவனப் பார்த்தான்.

"என்னய்யா... ஆதி அளசுதிக சொன்ன வார்த்தைகளையெல்லாம்..."

"சாத்திரி நோய்... மனமுச் சந்தி வேறு... துக்கமுதேயல் பொருள்... இரகசியம்..."

"ஆமா... என்ன அந்த சண்டை முடிச்சாமி..."

"அவன் அப்போது சொன்னா... அங்கேயே... என்ன ஒரு காரணம்... என்ன ஒரு மனநிலை..."

"சரி, சரி... இப்படி வாங்க. இங்க ஒரு மலையக்குடை இருக்கு. உன்னே ஒரு கிங்கமும் இருக்கு. படுத்துட்டு விடியவும் போகலாம்..."

அண்ணாமலை தன் திட்டத்திற்கு அடிபோட்டான்.

ஆதிசேசவனுக்கு அதை எல்லாம் உணர்ந்திடும் சக்தி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

"நான் ஒரு முடிவோட தாங்கி வளம்பி வந்தேன். இந்த மலையே ஒரு சிவவிலகம்னு சொன்னாங்க. இந்த ஒவ்வொரு அங்குலத்துமையும் அந்த சாமி இருக்குது. ஆகையால் எல்லாத்தையும் சாமிவே பார்த்துக்கிட்டிருந்து நம்பி வளம்பி வந்துட்டேன்" - என்றபடியே அந்த பாறை மேல் உட்கார்ந்தார்.

நிலாவிவராளியில் அவரும் அவர் மகளும் கொஞ்சம் போய் வெள்ளி மின்னுவது போல மின்னினார்கள். மல்லிகாயும் அவரை நுட்டி அமர்த்து கொண்டாள்.

மறந்தும் அவன் அண்ணாமலை முகத்தை நெருக்கு நேர்பார்வைகலில்லை. அதுவே அவன் வளராமல் அவன் மேல் மேலாகத்தான் அதுமலர்க்கி கொண்டு போய்நிறு.

"சரிங்க... வாங்க. குடைக்குள்ளே போய் கிடைய. அங்கே இருப்போம். குளிர்வாற்று துக்குது. பாரகுங்க" என்றான்.

"ஆமா... அந்த குடைக்குள்ளே மிகுந்தான் தொல்லை எதுவும் இருக்காதே..."

"அட... என்னங்க நீங்க... அது ஒரு சித்தா இருந்த குடை... அவன் சமாதானப்பட்டார். குடைமேல் கிடக்கும் அப்படியே இருக்கு..."

"அப்படியான அப்ப அவசியம் அதை நான் பாக்கனுமே?"

"அதோ அங்க இருக்குது அப்படியே என்பின்னாவ வாங்க."

அண்ணாமலை வழிகாட்டியபடி முன்னால் நடத்தான்.

ஆதிசேவனோடு வந்த சிலர் திற்காமல் முன்னே போய் விட்டனர். மல்லிகாவும் பின்தொடர்ந்தான்.

கால் கொளுக சப்தம் அந்த இரவில் துவலியமாகக் கேட்டது. அது அண்ணாமலைக்குள் நெருப்பை மூடிடற்று.

ஒரு வழியாக குகையை எட்டினான்.

உள்பே ருழவிக்கல் கணக்காய் ஒரு சிவலிங்கம். அதன் முன் அடக்கமாய் ஒரு விளக்கு எரித்து கொண்டிருந்தது. சின்ன அளவில் வெளிச்ச வட்டம்!

விங்கத்தின் மேல் காட்டுப் பூக்கள் போடப்பட்டு அவை காய்த்து போயிருந்தன. சிவலிங்கத்துக்கு மேல் பாறை - அவற்றில் 'ஓம் நமசிவாய' என்பது தலைகீழாக 'யவாசிமத' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆதிசேவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

"சாமி பேரை தலைகீழா எழுதியிருக்குதே..." என்றபடி முன்னால் உள்ள சமதளம் போன்ற பாறைமேல் அமர்ந்தார். சிலசிலுப்பு அப்பி எடுத்தது. முதலில் உடம்பில் ஷாக் அடித்தது போல் இருந்து பின் நாளாமல் ஆயிற்று.

மல்லிகா லிங்கம் முன் விழுந்து வணங்கினான்.

அப்போது சேலை முத்தி சற்று விலகி வெளித்தெரிந்த மார்பகங்கள் அண்ணாமலை கண்ணில் நெருப்பைக் கொளுத்திப் போட்டன. நாகை காப்படுத்திக் கொண்டான்.

ஆதிசேவன் நெட்டி சோம்பல் முறித்தார். அப்படியே மகளைப் பார்த்து. "மல்லிகா கண்ணு படு... அப்பா முழிச்சிக்கிட்டு இருக்கேன்... தைரியமாதங்கு" என்றான்.

"அட, என்னங்க நீங்க... நீங்களும் படுங்க... எதுக்கு முழிச்சிக்கிட்டு. இந்த ராத்திரிய இப்படி ஒரு இடம் கிடைக்கிறது எவ்வளவு கஷ்டம் தெரியுமா?"

"இருக்கட்டும்... இருக்கட்டும்... எனக்கு கண்ணு முழிச்ச பழக்கம். என் மகளுக்குதான் இப்படி நடக்கிறது இருந்து எவ்வாறும் புதுசு..."

"ஆமா, ஆமா... அவங்களை பார்த்தாலே தெரியுது. இருந்தாலும் உங்க நம்பிக்கையை நினைச்சா எனக்கு ஒரு பக்கம் சிரிப்புதாங்க வருது..."

"சிரிக்க என்ன தம்பி இருக்கு?"

"என்ன இருக்குதா? சரிதான்... நான் தெரியாமத்தான் கேக்கிறேன். உங்க மகளுக்கு பேச்சு வந்துடும்னு நம்பித்தான் வந்திருக்கீங்களா?"

"ஆமாம் தம்பி... நாடி ஜோசியத்துவ அப்படித்தானே வந்துச்சு."

"நீங்க சினிமாவல்லாம் பார்ப்பீர்களோ...?"

"ஏன்?"

"இல்லை... அதுவதான் சாமி தேரஸ் வருகும்... நாக்குவ திரிசூலத்தால எழுதும். பேச்சும் வருகும். அப்படி எல்லாம் புருடா விட்டாதான் படமும் ஓடும். நிஜத்துவ..."

"நிஜத்துவ நடக்காத ஒண்ணை பொய்யா கற்பனை எல்லாம் செய்ய பார்க்க முடியாது தம்பி..."

"என்னவோ போங்க... இந்த மனைக்காட்டுவதான் 30 வருஷமா கந்தி வரறவன். அவ்வளவு ஏன்... சாமி பேரைச்

சொல்லி நல்லா ஏமாந்தித் தங்குவங்கள் பாத்திருக்கேன். அந்த சாமி அவங்களை எல்லாம் எதுவுமே பண்ணதில்ல. அவங்களளாம் நல்லாந்தான் இருக்காங்க..”

“ஆனா, நான் அப்படி நினைக்கல தம்பி... ஏன் மக நமசிவாய நமசிவாய’ன்னு ஒரு கோடி தடவை எழுதினா. அதோட பலவந்தான் ஒரு குறிப்பிட்ட நாடி ஜோசியர் பத்தி தெரிய வந்துச்சு. 48 பிரேதோஷம் விடாம போய்ட்டு வந்துருக்கா. அதோட பலவந்தான் இந்த மனவய நாய்க் தொட்டுருக்கோம். அந்த சாமி எங்களைக் கைவிட்டாட்டான். மயங்கும் ஒரு அநிசயந்தையும் பாக்கலென்னு சொன்ன நீங்க அந்த அதிசயத்தை பாப்பங்க...”

ஆதிகேசவன் கொஞ்சம்கூட சந்தேகம் இன்றி பெரியதுதான் ஆச்சரியம். நடுநடுவே கொட்டாவிடி விரட்டார்.

“சரி, யாழங்க... நானும் அப்படி கட்டைகளைக் கிடத்தறேன்..”

“அதுக்கு முந்தி மூத்திரம் போறதா இருந்தா போய்ட்டு வந்துடுங்க...”

“அதுவும் சரிதான்...” - அவர் எழுந்து வெளியே சென்றார். அவனும் பின்தொடர்ந்தான். மல்லிகா சற்று நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஒரு கையை மடக்கி அதன் மேல் தலையை வைத்துப் புடவைத் தலைப்பால் இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டான்.

அவனைப் பார்த்தபடியே சென்ற அண்ணா மலைக்குள் படுவேகமாக சில குகா முடிவுகள்.

இருட்டில் ஆதிகேசவன் ஒரு இடத்தில் நின்று கொண்டு சிறுநீர் கழிக்கும் சப்தம் கேட்டது.

“ஐயா, அப்படியே வாங்க... கால் கழுவிக்க பக்கமா ஒரு சின்ன ஓடை ஒதுது...” - என்றான்.

“அப்படியா...” என்றபடியே நிவ்வொளியில் அவன் போன பக்கம் போனார். அவன் ஒரு பாறை மேல் ஏறி நின்று கொண்டு அவளையும் அழைத்தான்.

“என்ன தம்பி... மேல் ஏறிகிட்டங்க?”

“இங்க வாங்க... இங்க இருந்து பார்த்தா கோமில் தெரியும்...” - என்று துண்டில் போட்டான்.

“அப்படியா...” - அவரும் தாவி ஏறினார். அவன் அருகியேயே நிற்குகொண்டு ‘எங்க, எங்க’ என்று கேட்டபடி நாலாபுறமும் பார்த்தார். ஆனால், வானத்தாமிதான் கண்ணில் படத்து. வேறு எதுவுமே தலையிடாமல் உணரும் நிலையில் இன்னும்.

அண்ணாமலைப் படுவேகமானான்.

அவனாப் பிடித்து ஒரே தள்ளு.

அந்த பாறைக்கு அந்தப்புறமாக எவ்வளவு அடி ஆழம் என்பதை தெரியாதபடி ஒரு பெரிய பள்ளம். விழுந்தால் எழுந்தபடி தேறது என்னும்படி... அதில் அவர் ‘ஏம்மய்ய...’ என்கிற பெரும் சப்தமுடன் விழ விழுந்து முடிந்தார்.

சப்தம், உள்மே மல்லிகா காதில் விழுந்து அவனும் எழுந்து கொண்டான்.

அவனும் ஒரு குகா சிறப்புடன் உள்மே வந்தான்.

அவனைப் பார்த்த விதமே அவாநியாக இருந்தது.

அவனுக்கும் புரிந்தது. அவனுக்குப் பின்னால் அப்பாளைத் தேடினான். இருந்தால்தானே அவர் வருவதற்கு?

‘பா... பா... பா...’ என்றான்.

அவன் சிரித்தான்.

"உங்கப்பா... வரமுடியாத இடத்துக்குப் போயிட்டாரு. நான்தான் அனுப்பி வெச்சேன். 'இந்த மனவையே ஒரு சிவவிலங்கம். அங்குவத்துக்கு அங்குவம் சாமி இங்க இருக்கு'ன்னு சொன்னாருல்ல. அந்த சாமி வந்து அவரைக் காப்பாத்தட்டும். அப்புறம் நீ கூட ஒரு கோடி தடவை 'நமசிவாய'ன்னு எழுதினியாடே. இப்ப நான் இங்க உன்னைக் கெடுக்கப் போறேன். நீ கோடி தடவை எழுதின சாமி வகுதான்னுதான் பார்ப்போமே...?"

- அவன் பேச்சோடு பேச்சாக அவன் மேல் பாய்ந்தான். அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் கூசியது. அவனை விலக்க ரொம்பவே போராடினான். இருட்டில் பெரும் போராட்டமாக இருந்தது. இருந்தும் ஆசைக்கும் ஆவேசத்துக்கும் ஒரு போட்டி நடந்தால் அதில் எப்பொழுதும் ஆவேசம்தான் ஜெயிக்கும். அவனும் அவனைத் தன்னி அந்த பாறைக் கல்லின்மேல் அவன் தலை மோதும்படி செய்துவிட்டு வெளியில் ஓடினான். எங்கே போகிறோம் என்பதே தெரியாத ஒட்டம்!

7

மலைத்தலங்களில் உள்ள பல சிறப்புகளில் மேலான ஒரு சிறப்பு... இங்கே மனம் இலகுவாக ஓடுங்கும், காரணம் மிக ஆச்சரியமான ஒன்று. காட்டுக்குள் மனிதக் கூட்டம் இல்லாததால் அவர்களின் எண்ண அலைகளின் ஒட்டம் மலை வெளிகளில் பெருமளவு இருப்பதில்லை!

இதனால் அங்கு உள்ளோர் மனதில் பிற எண்ண அலைகளின் பாதிப்பு இருப்பதில்லை. நகரத்தில் வாழ்கின்றவர்களுக்கு இது முதலில் என்ன வென்றே தெரியாது. சில நாட்கள் மலைக் காடுகளில் வாழ் நேரும்போதுதான் அவர்களால் இதை உணர முடியும். இன்னப்படியாத ஒரு அனுமதி: ஒரு விஷயம் பற்றி நினைக்கத் தொடங்கினால் அதில் இருந்து விலகாதபடி ஆழமாக அதில் பயணிக்கும் ஒரு தன்மை இதைல்லாம் மலைத்தலங்களில் சாதாரணமாகக் கிட்டும்.

இன்னொரு ஆச்சரியமான விஷயம்!

மலைத் தலங்களில் நமது நம்பிக்கையான எண்ணங்கள் பெரும் சக்தியோடும் செயல்படும். உதாரணமாக 'இன்று நான் கட்டாயமாக ஒரு புலியையாவது பார்ப்பேன்.' (அ) 'ஒரு அழ்வ மிருகத்தையாவது பார்ப்பேன்' என்று நூறு சதம் நம்பி காட்டில் திரிகையில் அது சாதாரணமாக சாத்தியமாவதை உணரலாம்.

கருக்கமாக கூறுவதானால் காடு ஒரு போற்றல் மிகுந்த வெளி. நமக்குத்தான் அதைப் பயன்படுத்த தெரிய வேண்டும்.

2. மனம்சாமி குடிசையில் தன் மகள் பவித்ரா பற்றி ஆனந்தன் சொன்னதைக் கேட்டு ஒரு ஆழ்ந்த பெருமூச்சில் இருந்தார் அந்த சாமி.

"சாமி... என் மக நிலையைக் கேட்டீங்க... என்ன சாமி நினைக்கிறீங்க?" - அவனும் நிதானமாகக் கேட்டான்.

"என்னைத் திணைக்கறது... ஒரு பக்கம் திருவள்ளுவர், இன்னொரு பக்கம் ஔவையக் கிழவி, அந்தப் பக்கமா நாலடியார், இந்தப் பக்கமா நீதிநெறி. எல்லாத்துக்கும் மேலா தப்பு செஞ்சா தண்டனை கிடைக்கும். நல்லது செஞ்சா நல்லதுதான் நடக்கும்னு சொல்ற பவுறாவுகதைங்க, ராமாயணம், பாரதம்னு அதுக்கெல்லாம் பேருங்க. இப்படி நல்ல வழிகாட்ட ஆராம் விசயம் இருந்தும், அதெல்லாம் தெரிஞ்சிருந்தும் தப்பு பண்ணுனா அது இப்படித்தான் விபாதிபா வந்து நிக்ரும்..."

- அவர் பதில் சற்று வழக்கமான பதில்தான், "சாமி...! எனக்குத் தெரிஞ்சு நான் பெருசா ஒரு தப்பும் பண்ணவில்ல சாமி..." என்றான் பதிலுக்கு.

"தப்பிப் பண்ணவில்லை. பண்ணவும் மாட்டேன்னு உன்னால சொல்ல முடியல பாகு..."

"சிறுவயசை தெரியாம பண்ண தப்பங்க இருக்கே சாமி..."

"தெரியாம பன்ற தப்பு பத்தி கவனலைய பாடாதெங்கறேன். அனாத் தன்னி விட்டு அழுக்க கழுவற மாநிரி கழுவிடலாம். ஆனா, தெரிஞ்சு செய்யறதுக்குத்தான் விமோசனமே இல்லை."

"எங்க சாமி... எவ்வளவு பேர் எப்படி எல்லாம் இருக்காங்க தெரியுமா? எனக்குத் தெரிஞ்சு ஒரு கொளையகாரன் கோடியிலையே புரன்றான். அவனுக்கு தர்மத்தின் காவலம்னு பட்டம் வேற..."

"தீ ஒரு பக்கமா பாத்துட்டுப் பேசாதே... உன் எண்ணுக்குத் தெரியறதுல்லாம் கம்மா... தெரியாத பக்கம்லாம் திணை இருக்கு. அனாதப் பாக்கத் தெரியணும். பாக்க முடியலனும..."

"அப்ப என் மகளுக்கு இப்படி இருக்கறதுக்கும் என் பாவம்தான் காரணமா சாமி...?"

"விபாதினாரிலே பாவம்தான்... புரிஞ்சுக்க... பாவம்கற வார்த்தையை கொஞ்சம் மாத்தி 'பா' எழுத்தை ஒரு ரொண்டு மாத்திரனா அளவு கூட்டி பாகவதீனு சொல்ற மாநிரி பா'வம்னு சொல்லிப் பார். அப்ப வேற அர்த்தம் வரும். அதாவது 'பாவிக்கறது...' மனசை திணைக்கப் பாக்கறதுங்கற மாநிரி அர்த்தம் அது. நாம செய்ற தப்பு எண்ணத்துல தங்கி அடுத்தடுத்த கட்டத்துக்கு போகும். இந்த பூமியில் ஒரு சின்ன துரும்புக்கு கூட ஒருபாக்கு உண்டு. உதாரணமா ஒரு சிறு துரும்பை றீழி போட்டா அது கொஞ்ச நேரம் அங்கே கிடக்கும். பிறகு காத்தடிக்கும் பொது நகர்த்து எல்லா பக்கமும் போகும். அது மேல மலிந்தெனட இல்ல மிருகங்கனோட காலடி பட்டு தொறுங்கும்... துளாகும்... அப்படியே மண்ணோட கலந்து அந்த இடத்துல எப்பவாவது ஒரு விதை விழுத்தா அதுக்குள்ளான சக்தியைத் தந்து அந்த விதைக்கான செடி வழியா அது வேற வடிவத்துல கிளையும்..."

ஒரு துரும்புக்குட இப்படி ஒரு வழிமுறை இருக்கும் போது நாம திணைக்கற நம் எண்ணங்களுக்கு எவ்வளவு இருக்கணும்...?"

"அப்படிண்ணா...?"

"தீ திணைக்கறதுதான் உனக்கு திருப்ப வரது..."

"அப்ப நான் இப்படி தரோத்திரை உங்கிட்ட உபதேசம் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கக்கூட என் எண்ணம்தான் காரணமா?"

"அதுவு என்ன சந்தேகம்?"

"சரி சாமி... தப்பி செஞ்சோம். வியாதியால் கஷ்டப் படறோம்கறத ஒரு வார்த்தைக்கு ஒத்துக்கிட்டே உங்கள கேக்கறேன். தப்ப திருத்திக்க சந்தர்ப்பம் தரப்படனுமா வேண்டாமா?"

"சந்தர்ப்பம் இல்லைன்னு யார் சொன்னது...? தப்ப செய்யும்போது அதுக்கு மட்டும் சந்தர்ப்பத்தை யாராவது கூப்பிட்டா கொடுத்தாங்க...?"

"அப்ப அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி பரிகாரம் தேடிக்கிட்டா எல்லாம் சரியாகணும்தானே?"

"அது தப்போட தன்மையைப் பொறுத்தது. ஒருத்தன் சட்டையை சண்டை போட்டு கிழிச்சிட்டேன்னா அதைக் கேட்டு வாங்கி மெஷின்ல வெச்சு தைச்சு கொடுத்துடலாம். அவனையே கிழிச்சு கொன்னுட்டா எப்படி உயிரை மீட்க முடியும்?"

"அப்ப அதுக்கு அனுபவிக்கறதுதான் ஒரே வழியா?"

"அதுவ என்ன சந்தேகம்?"

"என் மக விஷயம் இதுவ எந்த ரகம் சாமி?"

"எப்ப இந்த மலைக்கு நீ வந்துட்டியோ அப்பவே அது திருகிற ரகம்தான்... ஆனா உயிரையே மீட்டுத்தர வேண்டிய அந்த மருந்து அவ்வளவு கலப்பதுவ உனக்கு கிடைக்காது. துலிகூட சுயநலமில்லாம உன் உயிரையே நீ துச்சமா நினைச்சு தர முன்வரும்போதோ அல்லது தந்துட்டாலோ அந்த மருந்தும் உனக்கு கிடைக்கலாம்."

"புரியுது சாமி... தப்புன்னு மனசுக்குத் தெரியற ஒரு சிறு தப்பையும் இந்த மலைவ நான் செய்யக் கூடாது. அதுதானே நீங்க சொல்ல வரறது?"

"சரியா சொன்னே... இந்த மலைவ அந்த சிவம் தனியா ஒரு இடத்துலதான் இருக்குன்னு நினைச்சிடாதே. இந்த மலையே சிவம். வீசற காத்துகூட சிவம்... இங்க வா...! நான் உனக்கு ஒரு அபூர்வ அனுபவத்தை ஏற்படுத்தித் தரேன்."

- அவர் அவனை அருகே அழைத்து அவனது காதருகே இரு கைகளால் முடி ஒரு பெரிய நிசப்தத்தை அவனுக்கு ஏற்படுத்திய நிலையில் மெல்ல ஒரு பக்கமாக கையை தளர்த்தவும் அது வழியாக உட்புகுந்த சப்பத்தில்.

ஓம் நமசிவாய...

ஓம் நமசிவாய...

ஓம் நமசிவாய...

ஓம் நமசிவாய...

- என்கிற தொடர்ச்சியான உச்சரிப்பு அவன் காதில் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. கிட்டத்தட்ட கிசுகிசுக்கும் குரலில்...

அவனிடமும் பிரமிப்பு...

அவரும் நெடுநேரம் கையை வைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டு பின் விலக்கினார்.

"சாமி...! இது எப்படிச் சாமி?" - அவன் பிரமிப்பு கலையாமல் கேட்டான்.

"மலை பூரா சாமிங்க தங்களை மறந்து ஜபிச்சிட்டு இருக்காங்க. அதுதான் உன் காதல கேட்டது... அதனால தான் சொன்னேன். இந்த மலைவ புல்பூண்டுலகூட அந்த சிவம்தான் இருக்குன்னு..."

"சாமி...! நெஜமா சொல்றேன். இப்ப நான்தான் இந்த உலகத்துலயே கொடுத்து வெச்சவன் மாதிரி தோணுது..."

"கொடுத்து வெச்சவங்களுக்குத்தான் சோதனையும் அதிகம் இருக்கும். சோதனையால் அந்த ரெட்டை சுழி கொம்புதான் குத்தும். அதை தாங்கிட்டா அது கழிஞ்சு சோதனை சாதனை ஆயிடும்..."

"என் மகளுக்காக நான் எந்த சோதனையையும் தாங்கிடுவேன் சாமி..."

"தாய்கு... தாய்குலாதான் நீ நல்ல தகப்பன். அப்புறம் நல்ல மனுஷன். நல்ல கர்மம் பண்ணியிருந்தாதான் இந்த மனையையே மிதிக்க முடியும். நீயும் மிதிச்சிட்டே... கிளம்பு. இனி நீ ஆச்சு; உன் கர்மமாச்சு..."

- அவர் பஸியர்களுக்கு செய்ததைப் போல உச்சத்தலையில் ஊதி அவன் நெற்றியில் விபூதி இட்டு அனுப்பி வைத்தார்.

"சாமி...! நான் புறப்படறேன். ஒரு சிறு தப்புகூட பண்ண மாட்டேன் சாமி. இந்த மனையால் மட்டுமில்ல... எங்கேயும் எது நடந்தாலும் சரி... என் உசரே போனாலும் சரி. நீங்க சொன்ன மாதிரி அந்த சாமி எனக்கு வழிகாட்டட்டும்..."

- ஆனந்தனும் வணங்கிவிட்டு கிளம்பினான். அது அதிகாலை பிரம்ம முகூர்த்த வேளை... அவனோடு அந்த நாயும் சேர்ந்து கொண்டது.

"தம்பி... இது சாதாரண நாய் இல்ல. கறுப்பன் உன்கூட வகுதுன்னா ஏதோ நடக்கப் போகுதுன்னு அந்தம். பார்த்துப் போ..." - என்று போகிற போக்கில் அவர் சொன்னது அடுத்தகட்ட ஆச்சரியமாக அவனுக்கு அமைந்து விட்டது!

அந்த அதல பாதாள பள்ளத்தில் விழுந்திருந்த ஆதிசேவன் மலைக்கொடிகளின் ஊடே மெத்தென்ற இலைதழை மேல் விழுந்து கிடத்ததுதான் ஆச்சரியம்.

அந்த காலை வேளையில் சூரியரின் விழிப்பும், அவனது கதிர்த் தாக்கமும் அந்த மலை முழுக்க ஒரு புது புத்துயிர்ப்பையே ஏற்படுத்தியிருந்தது. நகரங்களில் சுத்தமாக அழிந்துவிட்ட தூக்கணங்குருவி கூட்டமும், சில அபூர்வ பட்சிகளும் அந்த பகுதியில் ஒரு பெரும் மாநாட்டையே தொடங்கிவிட்டன.

மயக்கத்தில் கொடிகளின் பிடியில் கிடந்த ஆதிசேவன் முகத்திலும் சூரியக்கதிர் ஒன்று கன்னென்று தாக்கியதில் மயக்கம் நீங்கிகண்கள் திறந்து கொண்டன.

ஒரு வினாடி எதுவும் புரியவில்லை!

கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு கையை அசைத்த போது கொடிகளின் பாகங்களில் விலகல் ஏற்பட்டு உடம்பு திரும்ப சிழ் இறங்க ஆரம்பிக்கவும் சுதாரித்து இரு கைகளாலும் பருமனான ஒரு கொடியைப் பிடித்துக் கொண்டு கிழே பார்த்தார்.

அவர் கண்களையே அவரால் நம்ப முடியவில்லை. கிழே ஒரு தடாகம். அதில் ஏராளமாய் அல்லி மலர்கள். ஒரு பக்கமாய் ஒரு கஸ்தூரிமான் ஒன்று தன் குட்டியுடன் நீர் அருந்தியபடி இருக்க, அந்த தடாகத்தில் துளிகூட அசைவின்றி சில சித்த புருஷர்களின் உடம்புகள் சவம் அசைவின் றி சில சித்த புருஷர்களின் உடம்புகள் சவம் போல மிதந்து கொண்டிருந்தன. அது ஒருவித யோகப் பயிற்சி. ஆதிசேவனுக்குள் அந்த காட்சி ஒரு பெரும் கிளர்ச்சியையே உண்டு பண்ணியது. அப்படியே கொடியை பிடித்துக் கொண்டே கீழ் இறங்கினார். உடம்பில் சட்டை கிழிந்து வேட்டி ஒரு உயரத்தில் சிக்கியிருந்தது. இடுப்பில்

பட்டாபட்டி டிராயர் மட்டும் அவிழாமல் மானம் காத்தபடி இருந்தது. கழுத்து சங்கிலிகூட அப்படியே இருந்தது.

பொத்தென்று கொடியின் பிடியில் இருந்து தரையில் விழவும் சப்தம் ஏற்பட்டது. ஆனால், அதனால் எல்லாம் தடாகத்தில் மிதக்கும் சாமிகள் தங்கள் கண்களைத் திறக்க வில்லை. தண்ணீர் குடித்த அந்த கஸ்தூரிமான் மட்டும் சப்தம் கேட்டு வேறு பக்கமாக முணுக்கென்று ஓடியது.

ஆதிசேவன் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு அந்த தடாகத்தையே ஒரு கோவில் போலக் கருதி சுற்றி வந்து விட்டு குளத்து தண்ணீரையம் எடுத்து தலைமேல் தெளித்துக் கொண்டார்.

அப்படியே அண்ணாந்து பார்த்தபோதுதான் விழுந்த தூரம் தெரிந்து மயக்கமே வரப் பார்த்தது. இரவு தான்தள்ளப் பட்டதும் அப்போதுதான் நினைவுக்கு வந்தது. அடுத்த நொடியே மகள் மல்லிகா நினைப்பு வந்து உடம்பு பதற ஆரம்பித்து விட்டது.

"ஐயோ! பாவிப்பய என்னைத் தள்ளி விட்டுட்டு என் மகளை என்ன பண்ணானோ தெரியலியே..." என்று வாய்விட்டு முனங்கினார். அங்கிருந்து வேறு இடங்களுக்குப் போகவும் வழி தெரியவில்லை. சாமிகளும் கண்களையே திறந்து பாரக்காதபடி ஜல சமாதி நிஷ்டையில் இருந்தனர். 'அவர்களைக் கூப்பிட்டுப் பார்' என்று உள்ளுணர்வு சொன்னபோதும் ஒருவகை அச்சம் வாயைக் கட்டியது. சற்று தாகமாகவும் இருந்தது. எனவே தடாக நீரை மொண்டு குடித்தபோது அது அமிர்தமாக தித்தித்தது உடம்பிலும் ஒரு புது தெம்பு. தண்ணீரை திரும்பத் திரும்ப மொண்டு குடித்தார். அப்படியே மேலெல்லாம் தெளித்து குளித்தது போலவும் பரவசமானார். அந்த நொடியில் ஒரு

புலியின் உறுமல் சப்தம் கேட்டது. சப்த நாடியும் உடனேயே அடங்கிவிட்டது. சப்தம் வந்த திக்கில் பெரிய புதர். தட்டு தட்டாய் மணி பிளாண்ட் போல இலைகள். இலைகளின் அசைவுக்கு நடுவில் ஒரு புலி உடம்பில் கறுப்பு வரிகளோடும் வயலெட் நிற விழிகளோடும் நாக்கை ஈரப்படுத்திக் கொண்டு நடந்துவந்த விதமே அவருக்குள் பாதி உயிரை வாங்கி விட்டது. பக்கமாக ஒளியவும் இடம் இல்லை. சட்டென்று ஒரே ஒரு உபாயம்தான் தோன்றியது. பொதக்கென்று அந்த தடாகத்துக்குள் விழுந்தவர்... அந்த மிதக்கும் சித்தர்களுக்குப் பக்கமாய் போய் நீந்தியபடியே மிதக்க ஆரம்பித்தார். அந்த புலியோ சர்வ சாதாரணமாக வந்து தடாகத்து தண்ணீரை நன்றாக நக்கிக் குடித்துவிட்டு 'எனக்கென்ன' என்று திரும்பிப் போனது. ஆதிசேவனுக்கும் போன உயிர் திரும்ப வந்த மாதிரி இருந்தது. அந்த நிலையிலும் மிதந்தபடியே இருக்கிற அந்த சித்தர்களின் உடம்புதான் அவருக்கு அப்போது பெரும் ஆச்சரியமளித்தது.

அப்படியே லேசாக தண்ணீரில் மூழ்கியபோது ஒரு பரவசம். மூழ்கின நொடி காதுக்குள் 'நமசிவாய... நமசிவாய' என்று யாரோ முணுமுணுப்பது போல ஒரு சப்தம்! சுற்றிலும் ஒரு சாண் நீளத்துக்கு நிறையவே மீன்கள் வேறு நீந்திக் கொண்டிருந்தன. அவைகள்தான் ஒருவேளை தண்ணீருக்குள் முணுமுணுக்கிறதோ என்று கூட ஒரு பிரமை தட்டிற்று...

அந்த சப்தம் 'திரும்பவும் மூழ்கு' என்று அவரைத் துண்டவே திரும்பவும் மூழ்கினார். இந்த முறையும் அந்த சப்தம் தெளிவாகக் கேட்டது. அது மட்டுமல்ல - பளிச்சென்று உள்ளிருப்பதெல்லாமும் தெரிந்தது. மெல்ல

உடம்பும் கீழ் அமுங்கியதில் அடிப்பாகத்தில் சில சிவலிங்கங்கள் கண்ணில் பட்டன!

பாசி பூத பச்சை நிற லிங்கங்கள், ஒவ்வொரு லிங்கமும் அதிகபட்சம் ஒரு அடி உயரம், ஒரு அடி அகலம் இருக்கலாம்...

மும்மூன்றாய் மொத்தமாய் ஒன்பது லிங்கங்கள்!

அவைகளின் தரிசனம் கிடைத்த அதே நொடி மூச்சுவிட முடியாத அவஸ்தை ஆதிசேவனை மேலே நோக்கித் தள்ளி விட்டது.

மேலே வந்த நொடி வெளிக்காற்றை இழுந்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டார். வெளிவந்த வேகத்துக்கு நீரலைகள் உருவாகி தடாகமே குலுங்கிப் போனது. அதில் மிதந்து கொண்டிருந்த சித்தர்களின் உடம்புகள் அப்படியே கரை ஓரமாகப் போய் மோதிக்கொண்டு நின்றன.

ஆதிசேவனும் கரையைத் தொட்டு மேலே ஏறினார். உடம்பில் ஒரு தனித் தெம்பு. தன்னைச் சுற்றி நம்ப முடியாதவைகளே நடப்பதால் அதன் காரணமாக மனதுக்குள் குழப்பம் - சந்தேகம் மற்றும் இது கனவோ என்கிற கேள்வி வேறு...

- சூரியனோ நிமிர்ந்து நேராகக் குளத்தைத் துளையிடுவது போல தாக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

ஆதிசேவனுக்கு அந்த நொடியில் ஒரு உத்தரவாத மான உன்னுணர்வு மட்டும் ஏற்பட்டது.

நிச்சயம் தனக்கு ஆபத்தாக எதுவும் ஏற்பட்டு விடாது என்பதே அது. ஆனாலும் மல்லிகாவின் நினைப்பு நிரும்பலும் தோன்றி "என் பொண்ணு எங்க என்ன பாடுபடுகோ தெரியலியே..." என்று முணுமுணுக்க வைத்தது.

8

ஒரு மலையின் சிறப்புக்கும் இன்னொரு மலையின் சிறப்புக்கும் இடையே நிறைய வேற்றுமைகள் நிலவவும் வாய்ப்பு உண்டு. மலை உயரத்தில் செல்லச் செல்ல சூளிர்திலை அதிகரிக்கும். அதற்கு ஏற்பதான் அங்கே தாவரங்கள் வளரும்... சூளிரைத் தாக்குப் பிடித்து வளரும் தாவரங்கள், சூளிர் தாங்காதவை - என்று தாவரங்களில் பல பிரிவு உண்டு. தாவரங்களும் சுவாசித்து உணர்வு நிலைகளோடு கிடப்பவை. எனவே அதற்கேற்ற காற்றோட்டமும் அலை வரிசையும் மலைத் தலங்களில் இருக்கும்.

அவை எப்படிப்பட்டவை என்பதைக் கண்டறிவதில் சித்தபுருஷர்கள் மிகவே வல்லவர்கள்! இங்கெல்லாம் சூரியக் கதி ரொளிக்கும் பங்கு உண்டு. சதுரகிரி மலைத்தலம் பனி உறையுமளவு உயரமானதாயில்லை. அதற்காக சுமாரான சூளிர் கொண்ட குறைந்த உயரம் கொண்டதுயில்லை. எனவே இங்கே நிலவும் தட்பவெப்பம்தான் பலவித யோக நிலைகளுக்கும் உதவுவது.

அடுத்து இங்கு ஓடும் ஓடைகள்!

இந்த ஓடை நீரில் நிறையவே மருத்துவ குணங்கள் உண்டு.

பொலபொலவென்று விடிந்துவிட்ட நிலையில் விறுவிறுவென்று நடந்து கொண்டிருந்தான் ஆனந்தன்.

மனதில் நல்ல தெளிவு - கூடவே கொஞ்சம் போல அச்சமும் இருந்தது. அடிப்படையிலேயே நல்லவனான அவனுக்கு அந்த மனையில் பெரிதாக பாவம் செய்ய வாய்ப்பு ஏற்படும் என்றே தோன்றவில்லை.

'விழுதித்தாத்தா மட்டும் கண்ணில் பட்டால் போதும்' என்று ஆசைப்பட்டான். ஆனால், பெரிதாக யாரும் கண்ணில் படவில்லை.

தனியாக நடப்பது என்னவோ போல் இருந்தாலும் குளிக்காற்றை உரசிக் கொண்டு நடப்பது மிகவும் சுகமாக இருந்தது. ஒரு வளைவில் திரும்பும்போதுதான் ஒரு பெரு தெல்லி மரத்தை ஒட்டிய பாறைக்கு மேல் மல்லிகா விழுந்து கிடப்பதை கவனித்தான்.

வாளிப்பான தேகம்...

வாடாமல்லிக் கலரில் சிந்தடிக்க புடவை...

நல்ல அடர்த்தியான கூந்தல்...

வெள்ளை வெளேர் என மைதாவைப் பிசைந்தது போல உடம்பு...

- அவன் தூங்குகிறாளா, மயங்கிக் கிடக்கிறாளா என்று மட்டும் தெரியவில்லை. காலில் கிழிந்து ரத்தம் உறைந்து போயிருந்தது. அதுவே ஒடிவந்ததைக் காட்டிக் கொடுத்தது. அப்படி ஒரு காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு எனக்கென்ன என்று அவனால் தான்டிச் செல்ல முடியவில்லை.

கிட்டே சென்று முகத்தைப் பார்த்தான்.

'யாருக்க அது...?' என்று ஒரு கேள்வியையும் கேட்டான். பதிலுக்கு அவன் முனங்கினான். முகத்தை அசைத்தான். மெல்லக் கண் திறந்து ஆனந்தனைப் பார்த்து முதலில் கண்கள் நிறைய பயத்தைத்தான் காட்டினான்.

"பயப்படாதீங்க... என்னாச்சு உங்களுக்கு?"

"....."

"அட உன்னைத்தாம்மா... பார்த்தா நல்லா படிச்ச பணக்கார வீட்டுப் பெண் மாதிரி இருக்கே.... எதுக்கு இப்படி முழிக்கிறே?"

அவள், அவன் கேள்விக்கு தன் ஊமை பாவையில் கூட ஒரு பதில் சொல்லத் தோன்றாமல் அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் பார்த்தான். அண்ணாமலை அவளைத் தொடர்ந்து வந்துவிடுவானோ என்று பயந்து அவள் பார்க்கிற மாதிரி இருந்தது. அப்படியே கண்களில் நீர் உருள ஆரம்பித்தது.

"அட என்னம்மா நீ... எதுக்கு அழுவறே?"

அவள் உடனேயே கை எடுத்துக் கும்பிட்டாள். அழுதபடியே தனக்குப் பேச வராது என்று சைகை காண்பித்தான்.

"ஓ... உனக்கு பேசக் வராதா...? ஆமா... கூட யாரும் வரலையா?" - என்று கேட்டான் ஆனந்தன்.

மீசை முறுக்குவது போல முறுக்கி அப்பாவுடன் வந்ததை சொன்னவன், அண்ணாமலை பற்றி சொல்ல முடியாதபடி தவித்தான். அவனுக்கும் பரிதாபமாக இருந்தது. எழுந்து நின்றவனால் அதிக நேரம் நிற்க முடிய வில்லை. நின்ற மாதிரித்தில் காலில் ரத்தம் பறிபட்டது. காயத்தோடு நடப்பதும் சாத்தியமில்லை என்பது நிதர்சனமாய் தெரிந்தது. ஒருசில வினாடிகளுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. அவனோ அவன் சட்டைப் பாக்கெட்டில் தெரிந்த பேனாவைப் பார்த்துவிட்டு அதைக் கேட்டான். அவனும் தந்தான். அவன் நின்ற இடத்துக்கு சில அடி தூரத்தில் புளியோதரை கட்டி எடுத்து வந்து சாப்பிட்டு

விட்டு தூக்கி எறித்திருந்த பொட்டலம் ஒன்று கிடந்தது. அதை எடுத்து அதன் வெஞ்சுந்த பாகத்தில் நடந்ததை வேகமாக எழுதத் தொடங்கினான். ஆனந்தனும் அவன் எழுத எழுதப் படித்தான்.

"நானும் அப்பாவும் வந்தோம். ஒருவன் வழியில் தொடர்ந்து வந்தான். போலீஸ்காரன் போல இருந்தான். பார்வையே சரியில்லை. அவன் அப்பாவை ஒரு பெரிய பள்ளத்தில் பிடித்து தள்ளிவிட்டு விட்டான். என்னைக் கெடுக்கப் பார்த்தான். ஓடிவந்து விட்டேன். அவன் வந்து விடுவானோ என்று பயமாக உள்ளது" என்று அவன் எழுதியதைப் படிக்கவும் ஒருவித கோபம் பீறிட்டது அவனுக்கு.

"யார் அந்த ராஸ்கல்...?" - என்றான் ஆவேசம் குறையாமல். அவன் ஜாடையாலேயே தெரியாது என்றவளாக பேனாவை திருப்பித் தந்தான்.

"சரிம்மா. தைரியமா இரு... இனியும் இங்கேயே நிக்காம நடப்போம்..." - என்றபோது 'ப்பா... ப்பா...' என்று அவள், அப்பா ஆதிகேசவன் பற்றி வாயெடுத்தான்.

"அவரைத் தள்ளிவிட்ட இடம் எதுன்னு தெரியுமா?"

அவள் தலை மறுப்பாக ஆடியது.

"தெரியாம எங்கன்னும்மா போய் பாக்கறது?"

அவளோ 'போவோம்... தேடுவோம்... உதவுங்கள்' என்கிற மாதிரி கையைக் கூப்பினாள்.

அவனும் 'சரி, வா... என்னால முடிஞ்ச உதவியை செய்யறேன்' என்றான். ஆனால், அவளால் ஒரு அடிகூட எடுத்துவைக்க முடியவில்லை. கற்கள் அந்த அளவு காலைக் கிழித்து ரணம் ஆக்கி விட்டிருந்தன.

சட்டென்று அவனிடம் ஒரு யோசனை.

தன் சட்டையைக் கழற்றியவன் அதையும் இரண்டாகக் கிழித்து அவன் காலுக்கு கட்டு போட்டான். அடிபாகம் மெத்தென்று இருக்கும்படி அமைத்து நடக்கச் சொன்னான். அவளும் நடந்தான். அவன் கண்களில் நன்றி உணர்ச்சி. அவன் இடுப்பில் பேண்ட் மட்டும் இருந்தது. கால்களில் செருப்பு. ஒரு கட்டத்தில் அதையும் அவளுக்கே போட்டு நடக்கச் சொல்லவும், அவளுக்கு மிகவே சௌகர்யமாகி விட்டது. பார்வை என்னவோ சுற்றிச் சுற்றி பார்த்தபடியேதான் இருந்தது.

நடக்கும்போது தாளமாட்டாமல் பேசினான்.

"இந்த மலைக்கு நான் கிளம்பி வருகிறேன் போது இப்படி எல்லாம் நடக்கும்னு கற்பனைகூட பண்ணிப்பாக்கல.

உனக்கு ஒருவிதத்துல சோதனைன்னா எனக்கு இன்னொரு விதத்துல..." என்ற அவனை, அவளும் கனிவாகப் பார்த்தான்.

சிறிது தூரத்திலேயே ஒரு ஓடை குறுக்கிட்டது...

சின்னச் சின்ன பாறை இடுக்கில் புருந்து ஓடிவரும் அதன் ஓட்ட கதியே சங்கீதம் போல இருந்தது.

குட்டிக்குட்டி மீன்கள் கூடத் தெரிந்தன.

அந்த ஓடைக் கரையில் ஆனந்தனுக்கு ஒரு ஆச்சரிய அதிர்வு காத்திருந்தது. அங்கே ஒரு இடத்தில் விழுதித்தாந்தா குனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"தாத்தா..." - என்று அவரைப் பார்த்தவுடன் கூலி விட்டான். அவரும் திரும்பிப் பார்த்தார். ஆச்சரியப்பட்டார். ஆனந்தன் அவரை நோக்கி ஓடினான்.

"தாத்தா... தாத்தா..."

"யாரு... ஆனந்தம் தம்பியா?"

"நானேதான்... என்ன தாத்தா நீங்க... உங்களை நான் எங்கெல்லாம் தேடுறேன் தெரியுமா?"

"என்னையா...?" - அவர் கண்கள் ஆச்சரியத்தில் விரிந்தன. அப்படியே நிற்க முடியாதபடி உட்கார்ந்துவிட்ட மல்லிகாவையும் பார்த்தது.

"பாவம் தாத்தா அந்த பொண்ணு... மலைக்கு சாமி கும்பிட வந்து, ரொம்பவே கஷ்டப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கு. அப்புறம் தாத்தா... நான் உங்களைத் தேடிக்கிட்டுத்தான் இங்கேயும் வந்துருக்கேன். எனக்கு இப்ப ஒரு உண்மை தெரியணும்."

"என்னப்பா உண்மை?"

"ரெண்டு நாள் முந்தி எங்க வீட்டுக்கு பஞ்சாமிர்த பிரசாதம் தந்திங்களே... ரூபகம் இருக்கா?"

"ஏன் இல்லாம... நவ லிங்கப் பிரசாதமாச்சே அது!"

"நவ லிங்கப் பிரசாதமா?"

"ஆமாம்ப்பா... அது பாஷாண நவலிங்கங்களுக்கு அபிஷேகம் செய்த பிரசாதம். ஏன் தம்பி... அதுக்கென்ன?"

"அதுக்கென்னவா... அதை சாப்பிட்ட என் மகளுக்கு உடம்பு நல்லாச்ச தாத்தா... கருண்டு படுத்தே கிடந்தவ அதை சாப்பிட்ட பிறகு எவ்வளவு சுறுசுறுப்பா இருந்தா தெரியுமா?"

"பிரசாதம் இல்லையா... அதான் வேலைசெஞ்சிருக்கு..."

"உங்களுக்கு அது பிரசாதம். டாக்டர் அதுல மருந்து இருக்கறதா சொல்றார்..."

"இருக்கும்ல... நவபாஷாண லிங்கம்னாலே மருந்துதானே?"

"தாத்தா... தாத்தா... நான் இப்ப அதைப் பாக்கணும். அதுக்கு திரும்ப அபிஷேகம் பண்ணி பஞ்சாமிர்தமோ பாலோ இல்ல தேனோ உடனே வேணும் தாத்தா. அது கிடைச்சாத்தான் என் மகன் விழைப்பா. அது இந்த காட்டுல எங்க தாத்தா இருக்கு...?"

"அது ரொம்ப தூரத்துல இருக்கேய்யா... அதுலயும் இப்ப அது மச்சுமனி தடாகத்துலல்ல இருக்கும்..."

"தடாகமா...?"

"ஆமாம்... அதுல திடீர் திடீர்னு தண்ணி ஏறும்; இறங்கும். இறங்கி உள் இருக்கற அது தெரியும்போதுதான் அபிஷேகம் பண்ண முடியும்..."

"நான் இப்பவே பார்க்கணுமே..."

"ரொம்ப தூரம் போகணும்ப்பா... உன்னால மேடு பள்ளத்துலல்லாம் ஏறி இறங்க முடியாது."

"உங்களால முடியும் போது என்னால முடியாதா?"

- துடித்தான் ஆனந்தன். மல்லிகா அவன் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தான்.

"சரி... வா - இப்பவே கிளம்பினாதான் இன்னிக்கு சாயந்தரமாவது நாம அங்க போய்ச் சேர முடியும்."

— உற்சாகமாகவே அவரோடு புறப்படத் தயாரானவனுக்கு சட்டென்று நெருடியது. மல்லிகா அவனைப் பார்வையாலேயே மறித்தான். அவளை என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

"ஏங்க... இப்ப என்னால உங்ககூட வர முடியாதுங்க. என்ன பண்ணலாம்?" - என்றான். அவளுக்கு அடுத்த நொடி கண்ணீர் வந்துவிட்டது. 'ஓ'வென்றே அழத் தொடங்கி விட்டான்.

"அம்மாடி... இப்படி எடுத்ததுக்கெல்லாம் அழுதா எப்படியும்மா...? ஏதோ என்னால முடிஞ்ச உதவியை செம்தேன். நீ அதிகம் எதிர்பார்த்தா எப்படியும்மா?"

அவளும் சனைக்கலில்லை!

"ப்பா... பப்பா..." என்றான்.

"பன்னத்துல விழுந்தவர் உயிரோட இருக்காரோ, இல்லையோ... போலீஸ் கேஸ் வேற! வம்பா போயிடும்மா. நான் என் மக உயிரைக் காப்பாத்த வேண்டிய கட்டாயத்துல வேற இருக்கேன்."

—அவளோ தொடர்ந்து கைகளைக் கூப்பி அவனைக் கண்ணீர் மல்கப் பார்த்தாள். நடக்க முடியாத கால்தனை வேறு காட்டினாள். விழுதித்தாத்தாவும் "ஆனந்தம்... யாருப்பா இந்த பொண்ணு... இதுக்கு என்ன பிரச்சினை?"

"அத ஏன் தாத்தா கேக்கறங்க... ஒரு பக்கம் பார்த்தா பாவமா இருக்கு. இன்னொரு பக்கம் பார்த்தா பரிதாபமா இருக்கு."

"சரி, நீ சட்டுன்னு சொல்... ஏன்னா என் திட்டம் வேற..."

"உங்க திட்டம் வேறென்னா... உங்களுக்கு என்ன வேலை தாத்தா - அதுவும் இந்த மலைக்காட்டுல..."

"எவ்வளவோ வேலைங்க... நான் இப்ப பல சித்தர் சாமிங்களுக்கு தொண்டு செய்யற ஒரு தொண்டன்.

ஒரு சாமிக்கு கால் பிடிச்ச விடுவேன். ஒரு சாமிக்கு கருட்டு வாங்கிட்டு வந்து தருவேன். ஒரு சாமி சுக்கு கஷாயம் கேட்கும். போட்டுத்தருவேன்."

"இந்த வயசுல உங்களுக்கு எதுக்கு தாத்தா இந்த வேண்டாத வேலை எல்லாம்..."

"மேலோட்டமா பார்த்தா அப்படித்தான் தெரியும். ஆனா, நான் ஒன்னும் காரணம் இல்லாம பண்ணல."

"அது என்ன காரணம்?"

"அத எதுக்கு உன்கிட்ட சொல்லிக்கிட்டு... விட்டுத் தன்னு. நீ சட்டுன்னு ஒரு முடிவுக்கு வா..."

- தாத்தா ஏதோ புதிப்போல பேசினார். ஆனந்தனை தர்மசங்கடம் பிடித்து ஆட்ட ஆரம்பித்தது.

"தாத்தா... வேணும்னா இந்த பொண்ணையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போலாமா?"

"தாராளமா... ஆனா காலுக்கெல்லாம் கட்டு போட்டுக்கிட்டு இந்த பொண்ணு நடக்குமா?"

"அதுகிட்டயே கேப்போம்... தா... பொண்ணு உன்னதான். வேணும்னா நீயும் எங்க கூட வா. அவ்வளவு தான் என்னால சொல்ல முடியும். வழில வேற யாராவது வந்தா அவங்க பிடிச்சுக்கிட்டு நீ என்னை விட்டுடனும்... என்ன?"

- அவளும் வேகமாகத் தலையாட்டி ஆமோதித்தாள். அதன்பின் அங்கிருந்து கிளம்பினார். தாத்தா அவர்களை வேறு ஒரு பாதை வழியாகக் கூட்டிச் செல்லத் தொடங்கினார்.

"தாத்தா... இந்த மலையே உங்களுக்கு அத்துப்படி மாதிரி தெரியுதே..."

"ஆமாம் தம்பி... எத்தனை தடவை வந்துருப்பேன் சொல்லு பார்ப்போம்."

"என்ன ஒரு இருபது, முப்பது தடவை வந்திருப்பீங்களா?"

அவர் சிரித்தவராக "அட என்ன ஆனந்தம் நீ... பத்து இருபது தடவை வந்ததெல்லாம் ஒரு விஷயமா... இன்னும் ஒரு பத்து, இருபது தடவை நான் வந்தா கிட்டத்தட்ட இல்ல - துல்லியமாகவே நூறு தடவை வந்தவனா ஆயிடுவேன்."

"அடேங்கப்பா..."

"அடேங்கப்பாதான்... இங்க நிறைய சாமிங்க இருக்காங்க. ஜெயில்ல இருந்து தப்பிச்சு வந்த சிலர்கூட சாமியாருங்க போர்வைல திரிஞ்சிகிட்டிருக்காங்க."

- ஆனந்தனுக்கு நிஜமானுமே துக்கிவாரிப் போட்டது.

"சரி தாத்தா... வழில ஏதாவது தங்கற வசதி இருந்தா இந்த பொண்ணை அங்ககூட விடலாமே..."

"தங்கற வசதியும் கிடையாது. ஒரு எழவும் கிடையாது. வேணும்னா அங்கங்க குகைங்க இருக்குது. அதுக்குள்ள கொஞ்ச நேரம் சுருண்டு படுத்துக்கலாம்."

"சரி, சரி. போகும்போது அப்படியே கவனிப்போம். இந்த மலைல போலீஸே கிடையாதா?"

"ஏன் இல்லாம... ஆனா அவங்க ஆபீஸை விட்டு பெருசா நகர மாட்டாங்க. சாமியாருங்க விஷயத்துலயும் தலையிடமாட்டாங்க."

- தாத்தா நடந்து கொண்டே - பேசிக் கொண்டே போனார். மல்லிகாவும் தேங்கிக் தேங்கி நடக்க முடியாதபடி நடந்து அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தான். ஆனந்தனும் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடியே நடந்தான். மேலே சூரியன் தாக்கமும் நேரம் செல்லச் செல்ல கூடிக் கொண்டே போனது. எல்லோரும் போகும் பாதையை விட்டுவிட்டு முற்றாக வேறு திசையில் அவர்கள் பயணம் இருந்தது. அந்த பாதையும் படு பயங்கரமாக இருந்தது.

அடர்வான புதர்கள்... குடைபோல தலைக்கு மேலே கவிழ்ந்திருக்கும் மரக்கூட்டம்... நிம்மென்று அங்கங்கே நிழல்! அப்படி ஒரு நிழலான இடத்தில் நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கும்போது உடம்பில் பொட்டுத் துணிகூட இல்லாதபடி ஒரு சித்தர் திடீரென்று தரையில் மண்ணுக்குள் இருந்து புதைத்த பிணம் மேலே எழுவதைப் போல் எழுந்து நின்றார்.

இருவருக்குமே 'பகீர்' என்றது!

ஆனால், விபூதித் தாந்தா கொஞ்சம்கூட பயப்பட வில்லை. அவர் காலில் விழுந்து எழுந்துவிட்டு தன்வசம் உள்ள ஒரு துணிப்பையில் இருந்து சில சுருட்டுகளை எடுத்து "வெக்கக்குங்க சாமி..." என்று கொடுக்கவும் அவர் முகத்தில் ஒரே சிரிப்பு. பதிலுக்கு அந்த சித்தர் குவிந்து தன் காலடி மண்ணை ஒரு கைப்பிடி எடுத்து, "இந்தா... நீ எப்பவும் கேக்கற அடிமண்." என்று கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டார். ஆனந்தன் கொஞ்சம் போல மிரண்டுதான் போயிருந்தான்.

"தாத்தா... என்ன தாத்தா இது... உங்களுக்கு எதுக்கு தாத்தா காலடி மண்...?"

"அதுக்கு இன்னிக்கு என்ன விலை தெரியுமா? புரவிப் பானையம் ஜமிந்தார் இந்த ஒரு கைப்பிடி மண்ணுக்கே பல லட்சம் தருவார்..."

"அப்படி என்ன இருக்கு இதுவ?"

"என்ன இல்ல இதுலன்னு கேள்... இது இருந்தா உன்னோட எல்லாவித திருஷ்டியும் ஒடியே போயிடும். காகம் பணமும் உன்கிட்ட கொட்டும்..."

"சரிதான்... இந்த காட்டுக்குள்ளேயும் இப்படி எல்லாம் சமாசாரங்களா?"

"அப்படிச் சொல்லாதே... இவங்க மதிப்பெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது. இவராச்சும் மண்ணுதான் கொடுத்தாரு. ஒரு சாமியார் தங்கமே கொடுப்பாரு..."

"தங்கமேவா... என்ன தாத்தா நிஜமாதான் சொல்றீங்கனா?"

"வா காட்டேன்... பாத்துட்டு சொல்லு..."

"நான் பாக்கறது இருக்கட்டும்... அப்படி தங்கம் திறவங்களை வெச்சுக்கிட்டு நீங்க எதுக்கு தாத்தா கஷ்டப் படணும்?"

"நான் கஷ்டப்படறதா உங்கிட்ட சொன்னேனா?"

"இல்ல... நல்லா இருக்கலாமே இன்னும்னு சொல்ல வந்தேன்."

"நான் ரொம்பவே நல்லாதான் இருக்கேன். எனக்கு சாமியார் திற தங்கத்தைவிட, அதை அவர் எதை வெச்சு எப்படிச் செய்வதாய்க்கற ரகசியம் பெருகு. நான் அதைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டு ஒடிடுவேன்."

"தாத்தா அப்படிச் சொன்னபோது அது ஆனந்தனுக்கே ஆச்சரியமளித்தது. தாத்தா மரணத்தை மிக விரும்பும் ஒரு நபராகத்தான் அவன் வரையில் இருந்தார். ஆனால், இப்போது அவர் பேசுவதை எல்லாம் பார்த்தால் அவருக்குள்ளும் பேராசை ஒளிந்திருப்பது நன்றாகவே தெரிந்தது. தாத்தா திடீரென்று ஒரு இடத்தில் தேங்கி தின்று, "அந்த பொண்ணு நம்மகூட வர்றதுல இப்ப நமக்கும் சில சிக்கல்கள் இருக்கு. நீ என்ன பண்ணே... அவனைக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு உன் பொண்டாட்டியு சொல்லு..."

"ஐயோ... என்ன தாத்தா இது. யார்கிட்ட நான் அப்படி சொல்லணும்...?"

"எல்லாம் நம்ம சாமியார்கள்கிட்ட நான்னு வெச்சுக்கோயேன்."

"ஏன் அப்படி?"

"இங்க எல்லா சாமியார்களுமே பிரம்மச்சாரிங்க கிடையாது... சிலருக்கு பொண்டாட்டி செத்துட்டாங்க... அவங்கதான் அப்பப்ப இந்த உடம்பை அடக்க ரொம்பவே கஷ்டப்படுவாங்க. இவ யாரோ ஒரு பொண்ணுன்னா கொஞ்சம்கூட யோசிக்காம போதை விற புகையைப் போட்டு அப்படியே அவனைக் கதறக் கதறக் கற்பழிச்சிடு வாங்க..."

"என்னது... கற்பழிப்பாங்களா? அசாதாரணமாக வாயைப் பிளந்துவிட்டான் ஆனந்தனும்..."

"ஆமாம் ஆனந்தா, இங்க எல்லா உடம்பையும் ஆளுங்க இருக்காங்க. அவங்க வரைவ சத்தோஷமா இருக்கணும். எதை தினைச்சும் கவலைப்படக்கூடாது. கவலைப்படாதே கூட ஒரு தண்டனை மாதிதான் அவங்களுக்கு..."

"விபூதித் தாத்தா சொன்ன அடுத்த தகவலும் ஆனந்தனை ஒரு உலுக்கு உலுக்கி விட்டது தாத்தாவோ சகலமாகப் பேசியபடி நடத்து கொண்டிருந்தார். அவர்பேச்சு காசில் விழுந்ததில் மல்லிகா அப்படியே உறைத்து போயிருந்தாள். அதை எல்லாம் கேட்டதோரும் அவரைத் தொடர்வது என்பது அவளுக்கு ஆபத்தான ஒரு விஷயமாகத் தான் பட்டது. அது தயங்கித் தயங்கி அவள் நடப்பதில் துல்லியமாகப் புலப்பட்டது.

மனதிலே இப்படிப் புயல் வீசும்போது வெளியேயும் வானில் ஒரு பெரும் மாற்றம். திழுதிழுவென்று மழை மேகங்கள் நிரண்டு வந்து காற்றும் பலமாக வீச ஆரம்பித்தது.

"தாத்தா மழை வரும் போலத் தெரியுதே..."

"அது வரும்... போகும்... அதுக்கெல்லாம் இந்த மலைவது விசூட சுணங்கக் கூடாது..."

"இல்லை... எனக்கு ஒண்ணும் இல்லை. இந்த பொண்ணை நினைச்சாத்தான்..."

"நானும் கவனிச்சுக்கிட்டுத்தான் இருக்கேன். அந்த பொண்ணுக்காக நீ ரொம்பவே கவலைப்பட்டே... -தாத்தா கொஞ்சம் மெல்லிய குரலில் சொன்னதில் கேலி பரவி இருந்தது.

"அப்படி இல்ல தாத்தா... ஊமைப் பொண்ணு. பாவமா இருக்குல்ல..."

"நீ வேறப்பா... பாவம் புண்ணியம்னு கிட்டு. இங்க இருக்கற சில சாமிங்க பாவம் புண்ணியம்னு யாராவது யோசிச்சாலே சிரிப்பாங்க."

"ஆச்சரியமான பதிலா இருக்குதே..."

"ஆமா... எல்லாம் மனசு நினைக்கற நினைப்பு தாக்கறது அவங்க சிந்தாந்தம்..."

"அது எப்படி?"

"அது எப்படின்னா... ஒரு ஊருக்கு சுத்திப் பார்க்க போய்ட்டு வர்ற மாழிநிதான் நாம இந்த உலகுக்கு வந்துருக் கோம். வந்ததுகூட ஆத்மா மட்டும்தான். உடம்பை இங்கேயே போட்டுட்டு போய்க்கிட்டே இருக்கணும். அதாவது இருக்கறவரைதான் எல்லாம். அதுவும் ஆளுக்கு ஆள் 50 வயசு 60 வயசுன்னு மாறுபடுது. இதுல

இளமைங்கறதோ ஒரு பத்து பதினைஞ்சு வருஷம்தான். நீ இப்ப விரும்பினாலும் சின்ன புண்ணையாட்டம் எகிறிக்குதிசு ஒட முடியுமா? மரத்துல ஏறித் தொங்க முடியுமா... எதுவுமே போனா வராது..."

-தாத்தாவின் பீடிகை பலமாக இருந்தது.

"அதனால் இருக்கும்போதும், கிடைக்கும்போதும் எல்லாத்தையும் அனுபவிச்சுக்கணும் கறதுதான் இங்க சில சாமிங்களோட சிந்தாந்தம்."

"சாமிங்களா இப்படி எல்லாம் சொல்றாங்க...?"

"சாமிங்கதான் சொல்வாங்க... அவங்க சொல்றதுல என்ன தப்பு இருக்குன்னுதான் நீயும் சொல்லேன்..."

"எனக்கென்னமோ எல்லாமே தப்பா படுது..."

"தப்பா படுதுன்னு பொதுவா சொன்னா ஆச்சா... காரண காரியத்தோட சொல்லு..."

- நடைக்கு நடை... பேச்சுக்குப் பேச்சு...

"நான் இப்ப இப்படி எல்லாம் பேசுவதை தாத்தா... எனக்குத் தேவை மருந்து..."

"அது சரி... இங்க மருந்து ஒண்ணும் சும்மா கிடைக்காது ஆனந்தம்..."

"அப்படின்னா...?"

"சாமிங்க சமாசாரம் அது... அவ்வளவு ஏன்... பாஷாண விங்கங்களை சாமிங்கதான் செஞ்சாங்க. ஆகையால அது அவங்க சொத்து."

"நீங்க பேசறத பார்த்தா அவங்க பணம் காசை எதிர்பார்ப்பாங்கன்னு சொல்லுங்க..."

- உடனேயே விழுதித் தாத்தா சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

9

மலைகளில் சில ஆபத்தான விஷயங்களும் உண்டு. அதில் ஒன்று இடிக்குழிதீர்! அதாவது மலைமேல் அடிக்கடி மழை பெய்யும்போது இடியும் சில இடங்களில் விழும். இடியின் விசை மிக அதிகமானது. இடிக்கு பின்னாலே மிகப் பெரிய அளவிலே மின்சாரமும் இருக்கிறது. அந்த இரண்டும் சேர்ந்து மலைப் பாறைகள் மேல் விழும் போது அங்கே பள்ளம் தோண்டியது போல குழிகள் உருவாகி விடும். பள்ளக் குழிகளில் மழைதீர் தேங்கி அப்படித் தேங்கிய மழைதீரில் மின்னல் பாயும்போது அதன் சக்தியால் அந்த தீர் எண்ணெய்க் குழம்பு போல ஆகிவிடும். இதற்கு சித்தர்கள் பாஷையிலே உதகதீர் என்று பேர். இந்த தீரை எவர் ஒருவர் ஒரு வாய் அருந்தினாலும் சரி, அவர்களது வயிறு கல் போல் ஆகி விடும். இந்த தீரைக் கொண்டுதான் சில வகை பாஷாணங்களை இதில் கலந்து உருவங்கள் செய்வார்கள். அந்த உருவங்கள் கல் போல கால காலத்திற்கும் இருக்கும். இதை உண்டவர்கள் துடிதுடித்து உயிர் விட்டிருக்கிறார்கள்...

அந்த தடாகத்தின் அருகில் வெளியேற வழி தெரியாமல் சிக்கிக் கொண்டிருந்த ஆதிசேவனுக்குப் பசியோ தாகமோ இல்லை. ஆனால், அங்கே அகப்பட்டுக் கொண்டுவிட்ட ஒரு உணர்வு மட்டும் அவரைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தது. கூடவே மல்லிகாவின் நினைப்பு... இவ்வளவுக்கும் நடுவில் அவர் கதைகளில் மட்டுமே

படித்திருக்கும் சில வகைப் பறவைகள் அந்த தடாகத்தில் வந்து தண்ணீர் குடித்துவிட்டுப் போவதெல்லாம் ஒரு ஆனந்தமான அனுபவமாகத்தான் அவர் வரையில் இருந்தது. இவ்வளவுக்கும் நடுவில் அந்த தடாகத்தில் தண்ணீர் குறைந்து கொண்டே போவதும் அவருக்கு ஆச்சரியம் அளித்தது. அவ்வளவு தண்ணீரும் ஏதோ மோட்டார் போட்டு வெளியேற்றப்படுவதைப் போல குறைகிறது. ஆனால், எங்கே போகிறது என்று மட்டும் தெரியவில்லை.

ஒரு கட்டத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த அந்த சித்தர்கள் மேல் சூரிய ஒளி செங்குத்தாக படவும் அவர்கள் மெல்லக் கண் விழித்தனர். அப்படியே மிக மென்மையாக கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்தும் தின்றனர். அப்போது அவர்கள் இடுப்புக்குதான் தண்ணீர் இருந்தது. அவர்களைப் பார்த்து ஆதிசேவனும் "சாமி... தமஸ்காரம் சாமி!" என்று கைகளைக் கூப்பினார்.

அவர்கள் முகத்தில் புகுவ வளைசலில் 'தீ எப்படி இங்கே வந்தாய்?' என்பது போல ஒரு ஆச்சரிய ஒட்டம்...

"சாமி... காலலை இருந்து தவிச்சுக்கிட்டு இருக்கேன். எப்படி வெளியே போறதுன்னே தெரியல... ஆனா, உங்க எல்லாம் பார்த்ததுல ரொம்பவே மனசுக்கு சந்தோஷம் சாமி... ரொம்பவே மனசுக்கு சந்தோஷம்..."

ஆதிசேவன்தான் பேசினார். ஆனால், அவர்கள் எதுவும் பேசவில்லை. பக்கத்தில் தோள் அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கும் - பெயர் என்னவென்றே தெரியாத ஒரு தாவரக் கூட்டத்துக்குள் அவர்களில் இருவர் புகுந்து - பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறைந்து விட்டனர். ஒருவர் மட்டும் ஆதிசேவனிடம் வந்து உற்றுப்பார்த்து

உதட்டைப் பிதுக்கிச் சிரித்தார். பின் அண்ணாந்து உயரே பார்த்தார்.

"அங்க இருந்துதான் சாமி கீழே விழுந்தேன். நானா விழலை. ஒருத்தன் தள்ளி விட்டுட்டான். ஆனா, உடம்புல ஒரு காயம் இல்லை. வெளிய சொன்னா யாரும் நம்ப மாட்டாங்க..."

அவர் சிரித்தார்.

"சாமி" வாயத் திறந்து பேசுங்க. நான் வெளியேற வழி சொல்லுங்க..."

"நான்" வெளியேற ஒரே வழி 'நான்' யார்'னு கேட்டுக்கறதுதான்..."

-அவர் சொன்னதில் தத்துவப் பொருள்

"சாமி... நான் இங்க இருந்து போக வழி கேட்டேன் சாமி."

"எப்படி வந்தியோ அப்படியே போ..."

"சாமி... என்ன சொல்றீங்க... எனக்குப் பறக்க வெல்லாம் தெரியாது..."

"கொஞ்சம் இரு... நான் பறக்கும்போது என் காலைப் பிடிக்கக்கோ..."

"சாமி... என்ன சாமி சொல்றீங்க - நம்பற மாநிரி சொல்லுங்க..."

"இங்க எதை உன்னால நம்ப முடியுல..."

"எதைன்னு சொல்ல... எல்லாத்தான்! புலி வந்து தண்ணி குடிக்கட்டுப் போகுது. மான் வருது... நீங்கள்னாம் தண்ணியை மிதக்கறீங்க. உன்ற விங்கம் இருக்கு..."

இந்த தண்ணிய குடிச்சதுல இருந்து எனக்கும் தெம்பா இருக்கு..."

"நீ என்னதான் சொல்றே..."

"இதெல்லாம் அதிசயம்... 'சதுரபிரி மலைக்குப் போ... அங்க பெரிய திருப்பம் ஏற்படும்'னு சிலர் சொன்னப்போ நான்துளிகூட நம்பலை. ஆனா இங்க இப்ப பார்க்கறேன். அதே சமயம் சாமி... என் மகளை நினைச்சா தான் ரொம்ப கவலையா இருக்கு..."

"இங்க எந்த கவலைக்கும் இடம் இல்லை... இங்க ஒருத்தன் கவலைப்பட்டா அவன் ஜீவனே இல்லை..."

"அப்படி எல்லாம் பேசாதிங்க சாமி... ஒரு அப்பாவா நீங்க இல்லை. அதான் இப்படிப் பேசறீங்க... என்மகளோட நான் தரிசனம் பண்ண வந்தேன் சாமி. இந்த மலைலகூட தப்பானவங்க இருக்காங்கன்னு இப்பத்தான் தெரியுது. அப்படி ஒருத்தன்தான் என்னைப் பிடிச்ச தள்ளி விட்டுட்டான்."

"அதுக்கு நீ அவனுக்கு நன்றி சொல்... இது பூலோக கைலாசம். இங்க எந்த மாயைக்கும் இடம் இல்லை. இங்க பெரியவன், சின்னவன் இல்லை. பசி, தாகம். இல்லை. நட்பு, பகை இல்லை. இங்க இருக்கறது அமைதி ஒண்ணு மட்டும்தான்."

"நீங்க சொல்றதுலயும் கொஞ்சம் உன்மை இருக்கத்தான் இருக்கு... அதே சமயம் என் மக நினைப்பு என்னை வாட்டுதே சாமி..."

"பைத்தியக்காரா... பூலோக கைலாசம் வந்து அளவுக்கு புண்ணிய பலம் உனக்கு இருக்கும்போது எதுக்கு கவலைப்படறே. நீ இங்க வந்த மாநிரியே உன் மகனும் வந்து சேருவா. நீ அதை நம்பு. இங்க நீ எதை நம்பறியோ அது நடக்கும்..."

"சாமி... நீங்க சொல்றது கேக்க நல்லா இருக்கு. ஆனா, மனசு கிடந்து தவிக்குது சாமி..."

- ஆதிசேவனாலுப் பட்டப்பை அடக்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. அந்த சித்தருக்கும் 'இனி இவரிடம் பேசுவது வீண்' என்று தோன்றியதோ என்னவோ திரும்பிக் கொண்டார். தடாகத்திலும் தண்ணீர் முழுவதுமாய் வற்றி உள்ளிருக்கும் லிங்கங்கள் வெளியே தெரிந்தன.

"சாமி இன்னும் சில மணி நேரம்தான் தெரியும். கும்புட்டுக்கோ... யாருக்கும் கிடைக்காத பாக்கியம் இது. உள்ள இறங்கி தொட்டுக் கும்புட்டுக்கோ..."

கட்டிப்பிடிச்ச சில சிலாங்குகள்தான்... மிச்சம் இருக்கற கர்மக்கணக்கும் நேராயிடும்..."

- அவர் பேசிக்கொண்டே போனார். சற்று முன் புதர்களுக்குள் புருந்து மறைந்து போன சித்தர்கள் கையில் ஒரு மண்கலயத்தில் பால், வில்வம் என்ஹி அபிஷேகப் பொருட்களுடன் திரும்பி வந்தபடி இருந்தனர்!

ஆனந்தனின் எதிரில் ஒரு சாக்கு மூட்டையில் அன்னலாம் - அவ்வளவு தங்கம்! அதுவும் வெல்லக்கட்டிகள் போல உருண்டையால், தட்டையால் பல ரகங்களில்... தொட்டுத் துக்கிக் கூட பார்த்தான். கணத்தது.

"அவ்வளவும் சத்த தங்கம் ஆனந்தம்... எடுத்துக்க..."
- என்று அவனோடு இருக்கும் விபூதித் தாத்தாவும் ஊக்கப் படுத்தி விட்டார்.

"தாத்தா... இது திஜு தங்கம்தானா?"

"அடப்பாவி... இது மேலயே சத்தேகமா... சாமிங்க தங்களுக்குத் தெரிஞ்ச ரசவாத வித்தையால செஞ்ச தங்கம் இது. 24 காரட்..."

"இவ்வளவு தங்கமும் எனக்கா?"

"உனக்கேதான்... எடுத்துக்கிட்டு கிளம்பு..."

"சாமி... என் பொண்ணுக்கு மருந்து..."

"அதான் தங்கம் வந்துருச்சில்லே? இதை வித்து பணமாக்கி மேல்நாட்டுக்கு கூட்டிக்கிட்டுப் போய் வைத்தியம் பார். விதி இருந்தா பொழைக்கட்டும். இல்லாட்டி யாராலு தடுக்க முடியும்?"

"சாமி... பாஷாண லிங்கத்துகிட்ட மருந்து இருக்கும் போது நான் எதுக்கு சாமி மேல்நாட்டுக்குப் போகணும்?"

"சாமிங்க எப்பவும் எதாவது ஒண்ணுதான் தருவாங்க. உனக்கு தங்கம் நந்துருக்காங்க. இது போதாது..."

"சாமி... அப்படியே கொஞ்சம் மருந்து..."

"அட, உனக்கு சொன்னா புரியாது...? சாமிங்க கோபமா பாக்கறத பார்...!"

- விபூதி தாத்தா அந்த தங்கத்தை தந்த சில சித்தர்களைக் காட்டி கோபப்பட்டார்.

அவர்களும் முறைத்தனர்.

மல்லிகாவும் அவ்வளவையும் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் உடம்பில் மெல்லிய நடுக்கம் வேறு. ஏனென்றால், அவர்களில் ஒரு சித்தர் மல்லிகாவை காமப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவனால் அதை ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை.

ஆனந்தனோ என்ன முடிவெடுப்பது என்று தெரியாமல் தத்தவீப்போடு இருந்தான். பின் தங்கத்தை அவட்சியப்படுத்திவிட்டு "சாமி... எனக்கு தங்கம் வேண்டாம். மருந்து கொடுத்தா போதும்..." என்றான்.

"பைத்தியக்காரா... மருந்து வந்தா உன் மக பிழைக்கலாம். ஆனா, தங்கம் வந்தா நீ குபேரனாகவே ஆயிருவே தெரியுமா?"

"சாமி... எனக்குள்ளு இப்ப என் மகதான் இருக்கா... பாவம் சாமி அது... உயிருக்கு துடிச்சிக்கிட்டு இருக்கு சாமி."

"சரி... நான் மருந்து வாங்கித் தரேன். நீ இப்பவே கிளம்பு."

"எங்க?"

"ஊருக்கு..."

"மருந்து..."

"நீ போ... நான் வாங்கிட்டு நாளைக்கு உன் வீட்டுக்கே வந்து தரேன்..."

"ஏன் சாமி... இப்ப கிடைக்காதா?"

"கிடைக்காது... அதுக்கு கைலாச குகை பக்கம் போகணும். அங்க எல்லாராலயும் போய்வர முடியாது..."

"ஆனா ஆரம்பத்துல முடியும்மா மாநிரி பேசினிங்களை..."

"இப்ப பேசறத நீ கேள்... அப்படியே திரும்பி நட... நான் சாமிங்களைட போய் மருந்தோட வரேன்..."

- அவனும் அதற்குமேல் அவரிடம் பேச முடியாத வகை திரும்பினான். மல்லிகாவையும் அழைத்துக் கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தவனை தாத்தா தடுத்து "நீ மட்டும்தான் போ..." என்றார்.

மல்லிகாவுக்கு திமீர் என்றது.

"என்ன தாத்தா சொல்றீங்க?"

"சாமிங்க இந்த கண்ணிக்கு பூஜை செய்ய விரும்பறாங்க."

"பூஜையா...?"

"ஆமாம்... கன்னி பூஜை... நீ போ..."

"இந்த பொண்ணுக்கு கன்னி பூஜையா...? சாமி... நேராவே சொல்லுங்க. அவங்களுக்கு இவ உடம்பு வேணும். அப்படித்தானே?"

"சரி... அப்படித்தான்னு வெச்சுக்கோ..."

"என்னத்த வெச்சுக்க. பாவம் சாமி அந்த தெண்ணு."

"உன் பொண்ணு கூடதான் பாவம்..."

"அதுக்காக...?"

"உன் வேலைய பாத்துக்கிட்டுப் போ... ஊர்ல ஆயிரம் பொண்ணுங்க. யார் எக்கேடு கெட்டா உனக்கு என்ன?"

"சாமி... நான் வரும்போதே நினைச்சேன். உங்க பேச்சே சரியில்லை. இப்பத்தான் புரியுது."

"இதோ பார்... அநாவசியமா தகராறு பண்ணாதே. வேணும்னா இந்த தங்கத்தையும் எடுத்துக்கோ. இடத்தைக் காலி பண்ணு..."

"சாமி..."

"பேசாதே... மழை வேற பலமா வர்ற மாநிரி இருக்கு பார்..."

- விழுதித் தாத்தா பிடித்து தள்ளி விட்டார். மல்லிகா வாய்விட்டு அழவே ஆரம்பித்து விட்டாள்.

"இதோ பார்... நீ மட்டும் சாமிங்க சந்தோஷப்படற மாநிரி நடத்துகிட்டே... உன்னை சாமிங்க பேசவும் வைப்பாங்க... அவங்களால முடியாததே இல்லை..."

— விழுதித் தாத்தா அவளுக்கும் வலை வீசித்தார்.

ஆனந்தனுக்கும் புயல் வீச ஆரம்பித்தது.

அவனோ அவனைப் பார்த்து கைகளைக் கூப்பினான்.

கண்களில் கெஞ்சல் மின்னியது.

ஆனந்தன் சில அடிகள் நடத்திருப்பான்... சட்டென்று நிரும்பி வந்தவன் "சாமி! எனக்கு தங்கம் வேண்டாம், மருத்தும் வேண்டாம், உங்க சங்காத்தமும் வேண்டாம். நான் புறப்படறேன். அம்மாடி... நீயும் என் கூட வா. இவங்கன்னாம் சாமியார் ருபத்துல இருக்கற குத்ராட்ச பூணங்க" என்று பலமாகவே கத்தினான்.

தாத்தா முகம் மிளகாய் கடித்த மாநிரி மாறி விட்டது.

"ஆனந்தம்... கோபத்துல எவனோ ஒருத்திக்காக சாமிங்களை பணக்கக்காதே..."

"அட, போங்க தாத்தா... நீங்களும் இவ்வளவு மோசமா இருப்பீங்கன்னால்தான் நான் நினைக்கவே மில்லை. நீங்க ஊக்கு வாங்க வெச்சுக்கறேன்..."

"ஆனந்தம்... நல்லா யோசிக்க சொல்... 1000 கிராமோ தங்கம்... பவ்றுறு கோடி ரூபா மதிப்பு... நீ பத்து கல்யாணம் பண்ணி நூறு பீண்டைங்க பெத்துக்கலாம். உன்னைத் தேடி வருவாங்க."

"இல்லை... வேண்டாம்... இந்த பொண்ணு அழுவறத பார்க்கும்போது என் பவித்ரா ஞாபகம் வருது. அவளுக்கு இப்படி நடந்தா நான் பாத்துக்கிட்டு கம்மா இருப்பேனா?"

"அப்ப இப்ப என்ன பண்ணப் போறே... சினிமா ஹீரோ மாநிரி சண்டை போடப் போறியா?"

"நிச்சயமா... யாராச்சும் கிட்ட வந்து பாருங்க. மண்டைய பிளந்துடுவேன். சாமியார்க்கு சொல்லிக்கிட்டு அநியாயம் பண்ண நினைக்கற உங்களை எல்லாம் நீயை வெச்சுக் கொளுத்தணும்..."

- அவன் கோபத்தின் உச்சிக்கே செல்ல - மல்லிகா அவனை ஒட்டிக் கொண்டாள். மான் குட்டிபோல நடுங்கினான். 'சரி - இனி பேச்செதற்கு?' என்கிற மாநிரி ஒரு சித்தர் அவனை நோக்கி வரவும், கட்டுப்போட்ட கால் களுடனேயே ஓட ஆரம்பித்தான். அவரும் துரத்தினார். அவன் ஓடி முடிந்த இடம் ஒரு மலைப்பாறை துளி. கீழே அதுல பாதாளம்.

அவன் துளிகூட யோசிக்கவில்லை. கீழே குதித்து விட்டான். அவனைத் தடுக்க வந்த ஆனந்தனும் கட்டுப் படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் அப்படியே அவனைப் பின்தொடர்வது போல குதித்தான்.

இருவரும் விழவும் விழுதித் தாத்தா ஏதோ சாதித்து விட்டதைப் போல சித்தர்களைப் பார்த்து, "சாமி...! ஆனந்தன் ஜெபிச்சிட்டான். நான் மருத்து கொடுத்ததுக்கு ஒரு அர்த்தம் இருக்குன்னு இப்பவாவது உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும்" - என்றார். அவர்களும் சிரித்தபடியே "அவன் போய் இந்த மலையப் பத்தி தப்புத் தப்பா சொல்வான்தானே?" என்று கேட்க, "நிச்சயமாக..." என்றார் விழுதித் தாத்தா.

'அப்ப அதுதானே எங்களுக்கெல்லாமும் வேணும். நீயும் இனி ஊர்ப்பக்கம் போகாதே. போனா நிரும்ப வராதே..."

"சரி, சாமி..."

"இந்த மலை நல்லா இருக்கணும்னா மனுஷங்க இந்தப் பக்கம் வரவே கூடாது. போதும் அவங்க பத்தியும், பேராசையும்."

- அவர்கள் எந்த அர்த்தத்தில் அப்படி நடந்து கொண்டனர் என்பதும் விழுதித் தாத்தாவுக்கு புரிந்தது!

தடாகத்தில் திரும்பவும் தண்ணீர் பெருகியிருந்த நிலையில் முதலில் மல்லிகாவும் பின்னாலேயே ஆனந்தனும் அதில் வந்து விழுந்தனர். தண்ணீரில் அடி ஆழம் வரை சென்றுவிட்டு மேலே வந்தவர்கள் எதிரில் ஆதிகேசவன் நின்றுகொண்டிருந்தார். அவரை எதிர்பாராமல் பார்த்த ஒரு ஆச்சரிய அதிர்வில் மல்லிகாவும் "அப்பா" என்று கூப்பிட்டுவிட்ட ஆதிகேசவனுக்கு பாதாதிசேகர பரவசமாகி விட்டது.

"மல்லிகா கண்ணு... நீயா இப்ப என்னைக் கூப்பிட்டே...?"

அவளும் ஆச்சரியத்தை விடாமல் "ஆமாம்ப்பா... என்றான்."

"இடம்... உனக்கு பேசக் வந்துடுச்சு..."

"ஆமாம்ப்பா... என்னாலயே நம்ப முடியலாம்... ஆமா, நீங்க எங்க இருங்க?"

"அத ஏன் கேக்கறீங்க... நீங்க ரெண்டு பேரும் கட்டாயம் வருவீங்கன்னு சொல்லிட்டு சித்தர்சாமிங்க தடாகத்துல இருந்த விங்கங்களை எடுத்துக்கிட்டுப் போய்ட்டாங்க. 'போதும்போது இந்த தண்ணியை எடுத்துக்கிட்டுப் போய் தினசரி ஒரு ஸ்பூன்னு ஒரு வாரம் குடிச்சா போதும்'னு வேற சொல்லிட்டுப் போனாங்க..."

"அப்ப சீத விழுந்த நீங்களும் இந்த தடாகத்துலதான் விழுந்தீங்களா?"

"இல்லம்மா... நான் செடி கொடிங்கலிட்ட மாட்டிக் கிட்டேன். எப்படியோ தப்பிச்சேன்... ஆமா... எங்க அந்த கனவானிப்பயர் உன்னை ஒண்ணும் பண்ணலியே?"

"இதோ இவரால்தப்பிச்சேன். இவர் மட்டும் இல்லாட்டி நானும் இல்ல... எனக்கு மாணமும் இல்லாம போயிருக்கும்."

"இவரு...?"

"என் பேர் ஆனந்தன். என் மகனுக்கு ஒரு தீராத வியாதி. அதுக்கு மருந்து இங்க பாஷாண விங்கங்களில இருக்குன்னு தெரிஞ்சு அதுக்காக வந்தேன். எனக்கும் இது மோசமான அனுபவம்..."

"இந்த தடாகத் தண்ணிதாங்க மருந்து... எவ்வளவு வேணுமோ எடுத்துக்குங்க..."

"இதுவா... இதுவாமருந்து...?"

"சந்தேகம் என்ன... சத்தோஷமா எடுத்துக்குங்க. எனக்கும் இப்ப இங்க இருந்து போக வழி தெரியும்..."

"அப்ப கொட்புங்க..." ஆனந்தன்.

அந்த தடாகத்தைச் சுற்றிக் கிடந்த - உடைந்த பல பொருட்களுக்கு நடுவியில் சில மண் கலயங்களும் இருந்தன.

அது நீளவு வாய்க்கி கொள்ள, அவர்களும் புறப்பட்டனர் ஆதிகேசவனும். சில சித்தர்கள் வந்து போன வழித்தடத்தில் எதிரியமாகத் தன்னை முன்னிறுத்தி நடத்தார். ஆதிகேசவனை மல்லிகா கட்டிக் கொண்டு நடந்தபடி இருந்தான்.

சித்தர்கள் நுழைந்த புதர்களுக்குள் மூவரும் நுழையவும் அவர்கள் உருவமே மறைந்து போயிற்று.

மீண்டும் ஊமைச்சாமி குடிசை,

கங்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்த ஆனந்தனுக்குப் பக்கத்தில்தான் ஆதிகேசவனும் மல்லிகாவும் படுத்திருந்தனர். அவர்களும் எழுந்து கொண்டனர். சாமிபுலம் எதிரில் வந்தார்.

"உங்களை உங்க பந்தியும் சந்தியுமும் கைவிடவை. அது இவியும் கைவிடாது. உங்களைப் போலவே எல்லாராலும் இருக்க முடியுமா... ஆகையால் இந்த மனைப் பக்கம் வந்துட வேண்டாமனு எல்லார்கிட்டேயும் சொல்லுங்க..." - என்று ஊமைச்சாயியும் தன் பங்கிற்கு சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

திரும்பி நடந்து வரும் வழியில் யானை பிள்ளும் சபதம் கேட்டது. கொஞ்சம் பயமாகவும் இருந்தது. சிலர் சிதறி ஓடிச் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு பாதை மேல் யானை மிதித்துக் கொன்ற நிலையில் அண்ணாமலை பிணம்! மல்லிகா "சிவ சிவா..." என்று நெக்குவினாள். ஆதிசேசுவனும்.

ஆனந்தனோ நடத்தெல்லாம் கனவா இல்லை தனவா என்று யோசிச்சத் தொடங்கிவிருந்தான். அந்த பாஷாண விங்க நீ! அவன் இடுப்பில் ஊமைச்சாயி கொடுத்த ஒரு குடுவைக்குள் பத்திரமாக இருந்தது!

அடிவாரத்துக்கு வந்தவன் முதல் காரியமாக மகாலட்சுமிக்குத்தான் போன் செய்தான்.

"மகா, மருத்து கிடைச்சிடிச்சு..." என்றான்.

அவளும் -

"சிக்கிரம் வாங்க... சாமி நம்மைக் கைவிடலை!" என்றான்.

தொலைவில் மகாலிங்க சந்தியின் மணிபோசை ஆமோதிப்பது போல ஒலித்து அடங்கியது!

முற்றும்